

Thời

Ngọc Trân

TẬP II

MỤC LỤC

1. Thôi Nhé !	P.6
2. Thu Buồn 2	7
3. Thu Buồn 3	8
4. Thư Cho Người Yêu Dấu	10
5. Thư Em Viết	11
6. Thu Gọi Nhớ	12
7. Thu Nhớ	13
8. Thuở Ban Đầu	14
9. Thương Lắm Tuổi Trẻ Hong Kong Oì	16
10. Thương Về Huế Xưa	17
11. Tiên Đồn	19
12. Tìm Lại Dấu Xưa	20
13. Tin Buồn Chiến Hữu	21
14. Tình Muộn	22
15. Tình Em Và Thơ	23
16. Bận Lòng Chi Nữa	24
17. Biết Làm Sao Giờ Chẳng Biết Làm Sao	25
18. Bọn Mình	26
19. Bọn Vong Quốc	28
20. Bổng Dưng	30
21. Buồn	32
22. Cảm Thu	34
23. Cảm Xuân 1	35
24. Cảm Xuân	36
25. Chia Tay	37
26. Đâu Phải Chỉ Riêng Em	38
27. Đêm Buồn	39
28. Đêm Mơ Ta Thấy Về Quê Cũ	40
29. Đêm Mừng Sinh Nhật Chúa!	42
30. Đêm Thức Giấc	44
31. Đêm Trong Tủ	45
32. Đòi Người!	47
33. Đón Thu Về	48
34. Đón Thu	49
35. Đón Xuân	50

36. Đùng Buồn	P.52
37. Gặp Bạn Học	53
38. Gia Long Trong Tôi.	55
39. Gia Tài Người Lính Chiến	56
40. Giọt Mưa	58
41. Gởi Cho Anh	59
42. Mỗi Năm Thêm Tuổi Thêm Buồn	60
43. Mong Rằng Sẽ Có Một Ngày	61
44. Mưa Thu	62
45. Mừng Người	63
46. Nếu Biết	64
47. Ngày Các Anh Thương Phế Binh Hội Ngộ	65
48. Ngày Chiến Sĩ Trận Vong Nhớ Các Thương Binh	67
49. Ngày Đi !	68
50. Ngày Tháng Cũ	69
51. Ngày Xưa Ta Chung Lối	71
52. Ngày Xưa	73
53. Ngủ Ngơ	74
54. Người Có Thấy Không	75
55. Người Đâu Rồi	78
56. Người Em Gái Miền Nam	79
57. Người Hỡi Làm Sao Tôi Quên Được	81
58. Người Lính Năm Xưa	83
59. Người Vợ Lính Việt Nam Cộng Hoà	84
60. Nhặt Phai	85
61. Nhớ Hoài Xuân Cũ	86
62. Nhớ Hoàng Sa	88
63. Nhớ Huế	89
64. Nhớ Mẹ !!	90
65. Nhớ Mùa Giáng Sinh Xưa!	92
66. Nhớ Mùa Phượng Vỹ	94
67. Nhớ Mùa Xuân Cũ!	95
68. Nhớ Người	96
69. Nhớ Nha Trang	97
70. Nhớ Phượng Xưa	98
71. Nhớ Tăng Nhơn Phú	100

72. Nhớ Tết Saigon	102
73. Nhớ Tháng Năm Xưa	104
74. Nhớ Và Mong	105
75. Nhớ Về Một Người Lính Mũ Đỏ	107
76. Nhớ Xuân Quê Mẹ	109
77. Nhớ Xuân Xưa	110
78. Nhớ Xuân	111
79. Những Mùa Xuân Của Tôi	113
80. Những Ngày Tháng Cũ	115
81. Những Ngày Tù	116
82. Nỗi Buồn Bất Tận	118
83. Nỗi Nhớ	119
84. Phải Chi	120
85. Phận Gái Việt Nam	121
86. Quà Xuân Trong Tù	123
87. Saigon Xưa	125
88. Sao Quên Được	127
89. Sinh Nhật Tặng Quà	128
90. Ta Đã Xa Rồi Nhưng Vẫn Nhớ	129
91. Tại Chúng Mình Ngày Đó Quá Ngây Ngô	130
92. Tháng Bảy Mưa Về Buồn Trong Nhung Nhớ	131
93. Tháng Tư Buồn	132
94. Tháng Tư Vẫn Nhớ Về An Lộc	134
95. Tháng Tư Vẫn Tháng Tư Buồn	136
96. Tháng Tư Về	137
97. Tháng Tư	138
98. Thì Em Ơi Lòng Thanh Thản Sao Đành	139
99. Thơ Tôi Thế Đây	140
100. Xuân Buồn	142
101. Xuân Đi Xuân Đến	143
102. Xuân Lại Đến	144
103. Xuân Tha Hương	145
104. Xuân Thăm Mẹ	146
105. Xuân Về Đất Mẹ Chẳng Còn Vui	148
106. Xuân Về Nhớ Bạn	150
107. Xuân Về Xứ Lạ	151
108. Toàn Dân Ơi ! Xin Hãy Đứng Lên	152

109. Tóc Phai Màu Chuyện Cũ Vẫn Chưa Phai	153
110. Tôi Biệt	154
111. Tôi Là Người Trong Cuộc	155
112. Tôi viết Bài Thơ Tặng Một Người	157
113. Trang Thơ Cũ	158
114. Trưng Vương Ngày Xưa Ấy	159
115. Tự Thán	160
116. Tưởng Đã Quên	161
117. Tương Tư	162
118. Ước Nguyên	164
119. Uống Cạn Ly Này Rồi Ly Nữa	165
120. Vân Thơ Dệt Mộng	167
121. Vẫn Đắm Say	168
122. Vẫn Mãi Trong Anh	169
123. Vẫn Mãi Trong Tim Chuyện Ban Đầu	170
124. Vẫn Nhớ Mãi Saigon Xưa	171
125. Vẫn Nhớ Mãi	172
126. Vẫn Nhớ Về Ai	174
127. Vẫn Theo Mãi	175
128. Vẫn Thơ Cho Em!	176
129. Vẫn Thơ Cho Người	177
130. Vẫn Trọn Đời Thương Nhớ	178
131. Vẫn Trong Ta Mãi	179
132. Vẫn Vương	180
133. Vào Thu	181
134. Viếng Mộ Tử Sĩ	182
135. Vĩnh Biệt Tình Em	183
136. Vợ Lĩnh Sau Ngày Quốc Hận	184
137. Xa Nhau!	186
138. Xa Vắng!	187
139. Xin Cám On Người Còn Nhớ Các Anh	188
140. Xin Hãy Giữ Lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ	190
141. Xin Hẹn	191
142. Xin Thút Lối	192
143. Xứ Vạn Hồ	193

Thôi Nhé!

*Thôi nhé người ơi đã muộn rồi!
Không cùng nhau cạn chén ly bôi,
Em đi mang nỗi niềm thương nhớ,
Anh về ngồi đếm lá thu rơi.*

*Nuối tiếc người ơi chuyện tình buồn.
Bao nhiêu kỷ niệm bao vắn vương,
Từ nay ôm mối sầu vạn cổ,
Đứng tiễn người đi giọt lệ buồn!*

*Vẫy tay chào người ta mắt nhau.
Đường đời đôi ngã chung giọt sầu,
Anh về ôm nỗi lòng tan vỡ,
Chép lại bài thơ chuyện tình đau!*

Ngọc Trân

Thu Buồn 2

Thì thầm gió gọi nắng thu
Rừng phong lá cũng ngẩn ngơ thay màu.
Ngoài hiên hoa cúc xôn xao
Đón thu chợt thấy lòng nao nao buồn!

Chiều thu nhạt nắng hoàng hôn
Mây thu lơ lững nhẹ vương cuối trời.
Thu về buồn quá thu ơi
Nắng vàng ngoài ngõ sâu rơi trong lòng!

Mấy thu người vẫn chờ mong
Mấy thu ta vẫn âm thầm nhớ ai!
Ngày đi không kịp chia tay
Lời thề năm cũ chưa phai trong lòng.

Mấy thu ta vẫn ngóng trông
Mấy thu ta vẫn tha hương nhớ người!
Ngồi đây ngắm lá vàng rơi
Người ơi! Thôi đã nửa đời mất nhau!

Ngọc Trân

Thu Buồn 3

Mấy hôm nay vào thu trời trở lạnh
 Ngoài sân buồn từng cánh lá vàng bay.
 Nhớ thương ai lòng cứ vấn vương hoài
 Cho nhưng nhớ đêm về ôm gối mộng!

Người biết không ta yêu người say đắm
 Dù biết rằng mình sẽ chẳng có nhau.
 Dù biết rằng rồi sẽ vấn vương sầu
 Nhưng trống vắng làm mình thêm nhớ.

Hôm nay ngắm trời vào thu ngoài ngõ
 Dệt vần thơ gửi đến người mình yêu.
 Ngày cuối tuần lòng chợt thấy quạnh hiu
 Thương nhớ lắm người ơi! người có biết?

Ta vẫn yêu vẫn yêu người tha thiết
 Người biết không người hỏi, người biết không?
 Nhìn thu về cánh lá rụng ngoài song
 Lòng lại nhớ những mùa thu ngày trước.

*Dưới lá vàng ta cùng nhau sánh bước
Đệt mộng dầu trong lứa tuổi hoa niên.
Rồi thu sau ta cất bước dang trình
Vui sương gió không quên lời ước hẹn.*

*Bây giờ đây nhìn mùa thu lại đến
Mấy thu rồi ta nhớ mãi người ơi!
Người nơi nào hay chốn cũ xa xôi?
Có còn nhớ đến mùa thu năm cũ?*

Ngọc Trân

Thư Cho Người Yêu Dấu!

Cám ơn em những ngày anh về phép,
Ta bên nhau với tất cả trái tim.
Dù ngày mai anh lại tựa cánh chim.
Bay đi mãi về phương trời xa thẳm.

Để mình em với cô đơn buồn thảm
Biết làm sao định mệnh đã an bài,
Nước mắt nào ướt đầm lúc chia tay,
Cho xao xuyến cho lòng ta tan nát.

Ta bên nhau thời gian sao quá ngắn,
Chưa cùng nhau tâm sự trọn niềm vui.
Để rồi mai ta lại cách xa rồi,
Cho thương nhớ vẫn theo nhau mãi mãi!

Anh giờ đây cô đơn ngoài biên ải,
Ngắm mây trời anh lại nhớ về em,
Lòng vẫn vương bao kỷ niệm êm đềm,
Và thầm ước một ngày tàn bình lữ.

Dời chinh nhân nên anh nào dám hứa,
Chuyện tử sinh ly liệt thật vô thường?
Nên em ơi thôi nhớ nhé đừng buồn,
Gắng vui sống đợi ngày mai tái ngộ.

Ngọc Trân 19

Thư Em Viết

Em yêu ơi những lá thư em viết
Nét chữ còn màu mực tím mong manh
Và theo anh trong những bước quân hành
Anh vẫn để trong ba lô ấp ủ

Đọc thư em với thương yêu ngày cũ
Nơi rừng sâu cho nỗi nhớ dài thêm
Nhớ về em trong giấc mộng êm đềm
Những lần phép với nụ hôn khao khát

Anh nhớ mãi bài tình ca em hát
Thương lính tiền đồn giọng hát mộng mênh
Những đêm về với phiên gác buồn tênh
Phương trời ấy xin đừng hờn em nhé

Anh luôn nhớ người yêu xa nhỏ bé
Nhưng phận làm trai không thể làm ngơ
Vội lên đường vai nặng gánh sông hồ
Vì đất nước không còn tình riêng nữa

Anh mong sao một ngày tàn binh lửa
Mình cùng nhau những ngày tháng ấm êm
Bao ước mơ xây đắp mộng cùng em
Chuyện xa cách sẽ trở thành dĩ vãng

Đừng buồn nữa khi mình còn xa cách
Đường hành quân anh giữ kỷ niệm thôi
Những khi buồn và những lúc đơn côi
Thư em viết sẽ theo anh mãi mãi.

Ngọc Trân

Thu Gọi Nhớ

Mùa Thu mùa của nhớ thương,
Cho nên lòng mãi vẫn vương nhớ người.
Mỗi lần nhìn lá vàng rơi,
Giọt buồn nhỏ xuống tim tôi nào nề.

Từ ngày người phụ ước thề,
Người đi Thu đến lối về đìu hiu
Còn mình tôi với cô liêu,
Vẫn thơ ngày trước cũng hiu hắt buồn.

Thu về từng giọt mưa tuôn,
Giọt sâu lại sôi nổi buồn trong tôi.
Đã bao lần lá vàng rơi
Thu về gọi nhớ trong tôi thu nào!

Ngọc Trân

Thu Nhớ

Nơi xúe người nhìn mùa Thu lại đến,
 Trời se buồn hiu hắt giọt mưa thu,
 Lá vàng rơi chợt nhớ những Thu xưa,
 Ta diu bước dưới hàng me thay lá.

Thời học sinh nghe lòng mình rộn rã,
 Thuở yêu người với tất cả con tim,
 Đi bên nhau mà sao vẫn im lìm?
 Không dám nói nên lòng vương vẫn mãi.

Rồi xa nhau đóng quân nơi biên ải,
 Những mùa Thu lần lượt nhẹ qua mau,
 Giữ quê hương vẫn nhớ chuyện ban đầu,
 Sân trường cũ người nhớ chẳng người hỡi?

Đọc thơ ai vòng tay ôm vẫn đợi,
 Ta ngậm ngùi vì đã chẳng còn nhau.
 Từng thu qua mưa vẫn nặng giọt sầu,
 Cho nỗi nhớ đọng đưa theo cánh lá.

Hai chúng ta đời đã chia đôi ngã,
 Nhớ về nhau xin giữ chuyện ngày xưa,
 Những mùa thu bao thương nhớ mong chờ,
 Con đường cũ vẫn hoài trong ký ức..

Ngọc Trân

Thước Bàn Đầu

Thước ấy hai ta thường chung lối,
Khác trường nhưng mình vẫn có đôi,
Sau giờ tan học anh thường đón,
Tuổi thơ nào biết chuyện buồn vui.

Vẫn mãi cùng nhau với tháng ngày,
Tơ lòng vương vấn nào ai hay?
Từng đêm ngồi viết trang nhật ký,
Yêu người ta liết yêu từ đây!

Em vẫn thơ ngây tuổi mộng mơ,
Bên em anh lại quá đại khờ!
Bao lần muốn nói yêu em lắm,
Nhưng rồi không dám chỉ làm thơ!

Từ độ rời xa bạn cùng trường.
Dấn thân vào khói lửa quê hương
Trên khắp nẻo đường ra chiến trận,
Vẫn nhớ tuổi thơ nhớ mái trường.

Vẫn nhớ tuổi thơ nhớ mái trường,
Nhớ người em gái nhỏ tôi thương!
Nhớ màu phượng thắm sân trường cũ,
Nhớ những chiều mưa giữa phố phượng.

Vẫn mãi theo ta khắp chiến trường,
Những chiều hiu hắt chốn biên cương.
Nhìn áng mây trôi về phố thị,
Lòng chợt lâng lâng đến lạ thường.

Rồi thời gian qua tháng cùng ngày,
Nhớ người nổi nhớ chẳng hề phai.
Tình đêm ứng chiến nhìn hỏa pháo,
Tình cam nên mãi vẫn vương hoài!

Thời gian giờ đã quá nửa đời,
Ngồi buồn nhớ lại chuyện xa xôi.
Vẫn thấy trong lòng mình xao xuyến,
Cái thưở ban đầu mãi không quên.

Ngọc Trân

Thương Lắm Tuổi Trẻ Hong Kong Ơi

*Thương lắm tuổi trẻ Hong Kong Ơi,
Bạo quyền đàn áp thật tội hời!
Dùi cui súng đạn cùng hóa chất,
Nhưng các em vẫn quyết chẳng lùi.*

*Thương lắm tuổi trẻ Hong Kong Ơi,
Tôi buồn vì cái ác lên ngôi!
Cùng một giống nòi mà chúng đã,
Giết người tàn nhẫn quá đi thôi.*

*Thương lắm tuổi trẻ Hong Kong Ơi,
Nhìn các em nước mắt tôi rơi,
Tự do dân chủ dù máu chảy!
Các em vẫn tranh đấu tuyệt vời.*

*Tôi thấy các em vẫn sáng ngời,
Nhìn qua đất nước Việt của tôi,
Bọn Tàu ngang ngược ngoài biển đảo,
Mà sao dân Việt vẫn vui chơi?*

Ngọc Trân

Thương Về Huế Xưa

Cố đô ơi ! Lâu rồi không trở lại !
 Nhớ thật nhiều nhưng biết nói sao đây ?
 Chốn xa xôi lòng vẫn vẫn vương hoài ,
 Em gái Huế với áo dài tha thướt .

Nhớ khi xưa ta cùng em sánh bước ,
 Tà áo em quấn quýt áo hoa rùng ,
 Đường nội thành chiều nắng nhẹ vương vương ,
 Nghiêng nón lá thẹn thùng em khẽ nói :

"Đến thăm em "màn rã" anh quá vội ?
 Anh hành quân ở mãi tận nơi "mô" ?
 Bến sông Hương em cứ mãi mong chờ !
 Anh không đến làm em buồn biết mấy " !!

Ôi tha thiết ! Giọng buồn người em gái ,
 Đến bây giờ nhớ mãi vẫn còn thương ,
 Bến Vân Lâu thao thức suốt đêm trường .
 Nghe khúc nhạc sầu thương giờ ly biệt !!!

Chiều hành quân anh nhớ em tha thiết !
 Thời loạn ly sao biết được ngày mai ??
 Rồi mất nhau trong những tháng năm dài !
 Nơi xứ lạ anh mang sầu viễn xứ !!!!

Đêm từng đêm vẫn nhớ về Huế cũ !
 Nhớ Trường Tiền soi bóng nước sông Hương ,
 Giọng hò ai tha thiết giữa đêm trường !
 Chùa Thiên Mụ tiếng chuông vang trong gió .

Dâu Bẩn Ngục thuyền ai giao nối nhớ !
 Vĩ Dạ buồn than thở điệu Nam Ai !
 Thoáng lời em như ru nhẹ bên tai ,
 Anh nhớ nhé ! Nhớ về thăm em nhé .

Ơi giọng nói nhẹ nhàng em gái Huế ,
 Anh làm sao quên được hồi em yêu!
 Bây giờ đây khi lặng ngắm mây chiều,
 Anh lại nhớ lại thương về xứ Huế

Ngọc Trân

Tiền Đồn

*Tiền đồn gác gác từng đêm,
Mưa chiều hiu hắt cho mềm nhớ thương,
Sương lưng đòi quyện vấn vương,
Sáng nhìn mây chở niềm thương cuối trời,*

*Hai mùa mưa nắng dần trôi,
Cho dài nhung nhớ về người em thơ,
Đêm nghe giọng hát hững hờ,
Thương người lính trận mịt mờ phương xa!*

*Ôm thép súng nhớ mẹ già,
Từng đêm cầu nguyện con xa yên lành,
Nơi đây gió núi mưa rừng,
Từng đêm vọng tiếng côn trùng hòa ca,*

*Ta giờ xa thật là xa,
Pháo đêm ru giấc mộng ta vật vờ,
Nhiều đêm giá lạnh sương mờ,
Trong hầm giọng hát ai ca lùi ngùi,*

*Nhớ về phố thị xa vời,
Thiếp trong giấc ngủ chơi vơi nổi buồn.*

Ngọc Trân

Tìm Lại Dấu Xưa

Về đây tìm lại dấu xưa
Lối xưa còn đó người xưa đâu rồi
Bâng khuâng nhớ lại một thời
Nhớ trường nhớ bạn nhớ người xa xưa

Nhớ thành phố dưới cơn mưa
Nhớ con đường cũ đón đưa nhau về
Nhớ áo trắng mái tóc thề
Hàng me xanh lá trưa hè bên nhau

Nhớ công viên nụ hôn đầu
Nhớ người mắt lệ ghen ngào chia ly
Ta giờ đã mất lời thề
Nửa đời phiêu lạc xa là quê hương

Về đây đứng giữa phố phường
Dấu xưa còn đó cho buồn dâng cao
Hàng Phượng thắm như vẫy chào
Người xưa giờ biết tìm đâu bây giờ

Phố đông sao quá hững hờ
Trong ta chợt thấy lơ vơ ngập hồn

Ngọc Trân

Tin Buồn Chiến Hữu

Đọc tin buồn chiến hữu ra đi!
Nước non chưa báo đáp được gì.
Thân tan xúe lạ hồn nương gió,
Về quê hương dưới bóng hoàng kỳ.

Đọc tin buồn chiến hữu ra đi!
Trần gian cõi tạm có tiếc gì?
Thân là cát bụi về cát bụi,
Hận sâu ân oán chẳng được chi.

Đọc tin buồn chiến hữu ra đi!
Vẫn biết rằng sinh ký tử quy,
Dời người một thoáng như cơn mộng,
Khánh tướng công hầu có ích chi?

Đọc tin buồn chiến hữu ra đi!
Nhớ xưa lúc trước biệt kinh kỳ,
Bây giờ đưa tiễn vào miên viễn,
Kính cẩn nghiêm chào lệ ướt mi!

Ngọc Trân

Tình Muộn

*Nhớ nhớ nhớ ôi nhớ sao là nhớ!
Bao lâu rồi ta đã chẳng bên nhau?
Đế đêm nay ta uống cạn men sầu,
Men đã cạn mà sầu sao dâng mãi!*

*Lòng vẫn yêu như thuở còn vụng dại,
Người hững hờ chẳng biết tại vì sao?
Ta vẫn yêu vì lòng đã trót trao,
Dù tình muộn nhưng lòng nghe chưa muộn.*

Ngọc Trân

Tình Thơ Và Em

Khuya nay anh đi rồi,
Lặng nhìn em lệ rơi.
Buồn vương trong mắt biếc,
Cho thương nhớ lên ngôi!

Khuya nay ta xa rồi!
Hai đĩa mình hai nơi,
Nơi tuyến đầu ngăn giặc,
Lòng vẫn nhớ một người.

Đêm nhìn hóa châu rơi,
Nhớ về một phương trời,
Trưng Vương hoa mộng cũ,
Lòng chợt thấy chơi vơi.

Giờ anh cuối phương trời,
Nhớ về em xa xôi,
Bao giờ ta gặp lại?
Chỉ là mơ ước thôi.

Đã bao năm xa người,
Đêm từng mùa thu trôi,
Nơi phương trời xa ấy,
Vẫn in bóng một người.

Ngọc Trân

Bạn lòng chi nữa

*Quê hương thì vẫn mãi xa vời
Ngoảnh lại đời mình quá 70,
Chuyện xưa giờ cũng là dĩ vãng
Bạn lòng chi nữa lúc cuối đời!*

*Bạn lòng chi nữa lúc cuối đời,
Trăm năm như một giấc mơ thôi,
Công hầu khanh tướng còn đâu nữa
Một phút xuôi tay hết một đời.*

Ngọc Trân

Biết Làm Sao Giờ Chẳng Biết Làm Sao?

*Thương nhớ lắm người ơi thương nhớ lắm!
Biết làm sao giờ chẳng biết làm sao??
Mượn vần thơ cho đỡ vẩn vương sầu
Gởi theo gió những lời tha thiết nhất.*

*Anh yêu em men tình say chất ngất
Lỡ cung đàn nhưng nhịp vẫn chưa tan.
Uớc mong sao thơ vẫn mãi tuôn tràn
Cho thương nhớ gửi vào từng vần điệu.*

*Anh vẫn nhớ những ngày xưa yêu dấu
Ta quen nhau qua những mây vần thơ!
Tri âm ơi anh nào có đâu ngờ
Tình đã dệt cuối đời vương sầu mộng!*

*Người yêu ơi biết mình không tròn mộng
Xin cùng nhau ta trọn tiếng tri âm.
Cho tình ta trong sáng như trăng rằm ,
Cho mình được vẹn toàn câu tình nghĩa!*

Ngọc Trân

Bạn Mình

Mười tám tuổi mây rời xa sách vở,
Vội lên đường theo tiếng gọi quê hương,
Khoác chiến y từ già bạn cùng trường,
Vì đất nước lao mình vào sương gió.

Những lần phép mây về từ ngoài ngõ,
Đón mừng mây những thằng bạn học xưa,
Chuyện hành quân nghe mây kể say sưa,
Vững tay súng cho thêm mùa lúa chín.

Rồi quê hương chìm dần trong chinh chiến,
Mây ít về chốn cũ gặp lại nhau.
Vì quê hương rồi thằng tước thằng sau,
Cùng nổi gót theo nhau mùa ly loạn.

Quê hương điêu linh bạn mình thỉnh thoảng,
Gặp tình cờ ta kể chuyện chiến trường.
Những bạn bè ngã gục những đau thương!
Cho đất mẹ xanh lên niềm hy vọng.

Những kỷ niệm thời hoa niên mơ mộng,
Những mối tình lãng mạng thuở học sinh,
Hỏi thăm nhau giờ được mấy cuộc tình?
Cùng cười ngất! Ai thêm yêu lính chiến!

Tao vẫn nhớ mỗi tình đầu tha thiết,
 Vẫn yêu nhau dù chẳng được gần nhau!
 Nàng sang ngang vào một sáng mưa ngâu.
 Mang thương nhớ cùng nỗi buồn chát ngát!

Bọn chúng mình như cánh chim phiêu bạt,
 Đường hành quân mòn hết gót giày "sô".
 Từ rừng sâu cùng sông núi mịt mờ,
 Nay Quảng Trị mai Kontum An Lộc.

Những chàng trai vẫy vùng trong gió lộng,
 Dem thân mình dâng hiến cho quê hương.
 Nào ngờ đâu tan vỡ giấc mộng thường,
 Ôm mối hận cho nửa đời còn lại.

Thằng chôn thầy trong tù đầy khổ ải!
 Thằng lưu vong nhớ mãi chuyện ngày xưa!
 Giờ gặp nhau mái tóc đã bạc phơ!
 Chuyện cơm áo xít người sao mặn đắng!

Đón xuân sang lòng nghe sao xa vắng!
 Chuyện hành quân thường thấy những đêm mơ,
 Buồn mênh mang khi gió nhẹ vào thu!
 Rồi đông đến âm nỗi buồn viễn xứ!

Bọn chúng mình giờ còn dăm ba đứa.....

Ngọc Trân

Bạn Vong Quốc

"Nam Quốc sơn hà Nam đế cư".

Bây giờ lũ cộng sản vong nô,
Cam tâm lệ thuộc vào tay giặc,
Quên lời người trước đã dặn dò.

Vâng lệnh quan thầy bọn Liên Xô
Nghe lời Trung cộng lũ Tàu phừ,
Tiến chiếm miền Nam bằng mọi cách,
Xác thanh niên ngập lối cáo Hồ. (đường mòn HCM)

"Đánh cho Mỹ cút cho Ngụy nhào",
Là ta đánh họ Nga và Tàu,
Lời tên Lê Duẩn còn trên giấy,
Xú danh cho mãi tận ngàn sau.

Để rồi ngày 17 tháng 2,
Tàu dạy cho Cộng nô một bài,
Xua quân đánh 6 tỉnh miền Bắc,
Dân ta cương quyết đánh lại ngay.

60 vạn dân quân hy sinh!
Cho bọn Cộng nô được an lành
Ghi ơn tử sĩ bọn này đã
Phá bỏ tượng đài bia ghi danh.

Ba mươi lăm năm dân tưởng niệm
Bọn chúng nghe lời giặc Bắc phương
Xua lũ đảng viên ra múa rối.
Nhảy bài vong quốc vũ rằm trời.

Lại sai tên Quang lùn ra nói,
Chống ông Trung Quốc sẽ lôi thôi,
Ông giận ông bèn chơi cầm vận,
Là cả toàn dân sẽ khổ đời.

Không ngờ nó lị lời cái đuôi,
Cái đuôi từng phục lũ con trời,
Trên tượng vua Lý đang nhìn xuống,
Lũ người đang múa ngài ngậm ngùi!

Toàn dân Việt hỡi hãy đứng lên,
Bất chước dân tộc nước Ukraine.
Vùng lên cõi bả hao xiềng xích,
Đập cho tan nát bọn bạo quyền.

Ngọc Trân

Bống Dưng

Tự nhiên
ta thấy ta buồn!
Tự nhiên
ta thấy tâm hồn băng khuâng,
Tự nhiên
nhớ chuyện không thành!
Để cho nỗi nhớ
vây quanh cuộc đời!

Bống dung
ta lại gặp người,
Ngậm ngùi nhớ lại
một thời xa xưa,
Tại vì
ai quá hững hờ,
Hay vì
ta đã ngần ngại ngại ngần?

Để rồi
thương nhớ âm thầm!
Rồi làm thơ
tiễn má hồng sang ngang!
Người đi
ta mộng vỡ tan!
Lòng ta nguội lạnh
tro tàn từ đây!

Thời gian
nhANH quá nào hay?
Bỗng dưng
ta lại có ngày gặp nhau,
Bâng khuâng
kể chuyện ban đầu,
Trách nhau sao chẳng
cùng nhau hẹn hò,

Bây giờ
đã lỡ chuyến đò,
Người ơi
thôi nhé xin chờ kiếp sau???

Ngọc Trân

Buồn!

Bạn với ta có một thời,
 Súng quom
 ngang dọc khắp trời quê hương.
 Đốt tuổi xuân
 giữa chiến trường,
 Nhiều thằng
 nằm xuống bạn cùng cỏ cây!

Bao năm
 chiến đấu miệt mài,
 Bỗng dưng
 một phút buông tay bất ngờ.
 Xỉ người
 năm tháng bơ vơ!
 Tóc xanh
 giờ đã bạc phơ mái đầu!

Thời gian một thoáng
 qua mau!
 Từng ngày
 tin chiến hữu vào thiên thu!
 Chia buồn
 lòng chờ ưu tư!
 Người đi
 giấc mộng năm xưa tan rồi.

Quê hương
vẫn mãi xa vời.
Bạn, Ta còn lại
ngậm ngùi nỗi đau!
Xin gửi
đất mẹ lời chào.
Thân này liệt xú
còn đâu mà chờ!

Ngọc Trân

Cảm Thu

*Lá sắp thay màu Thu lại về,
Chiều tàn nắng nhạt buồn lê thê,
Miên man nỗi nhớ sầu xa xứ
Chất ngất trong ta những hẹn thề.*

*Dất mẹ còn mà sao mãi xa?
Đình bóng quê xưa chẳng nhạt nhoà,
Thu về lại thấy buồn hiu hắt,
Lời thề năm cũ chắc phôi pha?*

*Nâng nhẹ trên tay chiếc lá vàng,
Ta cùng nhân thế đón Thu sang,
Dời ta rồi cũng như cánh lá?
Hờ hững rơi theo giấc mộng tàn!*

Ngọc Trân

Cảm Xuân 1

*Cũng chẳng mai mà cũng chẳng đào!
Xuân về xứ lạ có vui đâu.
Tết đến quê người thêm quạnh quẽ,
Ngoài sân hoa tuyết trắng một màu!*

*Cũng chẳng pháo hồng đón xuân sang!
Ngồi nhìn hoa tuyết nhớ mai vàng,
Không bánh chưng xanh dưa hấu đỏ,
Cho nên lòng cũng bứt rộn ràng.*

*Bao tết xứ người trôi lặng lẽ!
Đồng trên đất lạ dài lê thê,
Lạ quá bao năm buồn viễn xứ.
Lòng còn vương vấn mãi lời thề.*

*Vẫn biết gọi thân nơi đất khách,
Trọn đời ta chẳng có mùa xuân!
Nhưng khi xuân đến trên quê mẹ,
Chợt nhớ xuân xưa nhớ thật gần.*

Ngọc Trân

Cảm Xuân

*Xuân đi xuân đến đón mừng xuân,
Tuổi già lại đến chợt thương thân!
Xứ mẹ xuân về mai vàng nở,
Quê người đông đến tuyết trắng sân!*

*Lặn dạn bao xuân về đất khách,
Lao đao từng đông đến khổ thân!
Vẫn muốn lạc quan trong cuộc sống,
Mà sao luôn mãi kiếp tha nhân!*

Ngọc Trân

Chia Tay

Nụ hôn còn ấm trên môi,
Mà sao người đã xa rồi mãi xa.
Ta giờ còn lại mình ta
Chiều phi trường hồng nhạt nhòa mưa bay,

Mưa bay hay mắt ta cay!
Trông theo chỉ thấy tay ai vẫy chào.
Từ đây thôi nhé mắt nhau,
Ta về buồn lại dâng sâu vào tim.

Ngọc Trân

Dâu Phải Chỉ Riêng Em

*Dâu phải chỉ mình em trong trống vắng,
Anh nơi này cũng mẫn dấng lời môi!
Đêm từng đêm vẫn nhớ một bóng người,
Dù hai đứa hai phương trời cách liệt.*

*Thơ em viết với nỗi niềm tha thiết,
Những con đường hai đứa vẫn đi qua,
Kỷ niệm xưa anh không thể xóa nhòa,
Hoa phượng thắm sân trường xưa thuở ấy.*

*Dòng đời trôi đưa ta xa nhau mãi
Nơi xít người nhiều đêm lạnh buồn tênh.
Ngắm trăng khuya hiu hắt treo trên cành,
Cây khô héo trong mùa đông lạnh lẽo.*

*Nhìn mây trôi về đâu xa vạn nẻo,
Vần thơ buồn gieo lạc vụn còn đây.
Gởi cho ai những nhung nhớ đang đầy,
Dâu phải chỉ riêng em trong trống vắng!*

Ngọc Trân

Đêm Buồn

*Một mình lặng lẽ ngắm sao đêm,
Sương khuya thấm lạnh ướt vai mềm,
Mong được bên nhau tình trọn vẹn,
Nào hay người đã vội qua thêm!*

*Ngồi đây ôm mối sầu thiên cổ,
Người đã xa rồi nỗi nhớ thêm!
Đêm nay sao thấy lòng cô quạnh,
Lệ lại tuôn tràn trên gối êm!*

Ngọc Trân

Đêm Mơ Ta Thấy Về Quê Cũ

*Đêm mơ ta thấy về quê cũ,
Trở lại trường xưa lúc tuổi thơ,
Sánh vai bạn cũ cùng đi học,
Coi nhớ làm sao tuổi học trò.*

*Đêm mơ ta thấy về quê cũ,
Thăm cánh đồng xanh lúa trở bông.
Chân bước trên đê thơm hương lúa.
Tiếng sáo diều vi vút trên không.*

*Đêm mơ ta thấy về quê cũ.
Ngồi dưới hàng cây góc vườn xưa,
Nhìn quanh cây trái xum xuê quá,
Lòng hăng vui khi thấy được mùa.*

*Đêm mơ ta thấy về quê cũ,
Tan học cùng ai sánh bước về,
Những chiều hò hẹn công viên cũ,
E ấp hôn lên mái tóc thề.*

*Đêm mơ ta thấy về quê cũ,
Nơi hành quân của chôn biên khu,
Ghìm súng nhìn hỏa châu thấp sáng,
Lòng luôn giữ vững mãi lời thề.*

*Đêm mơ ta thấy về quê cũ,
Tìm bạn bè xưa đĩa mỗi nơi,
Cạn chén cùng nhau buồn số phận,
Ngậm ngùi thương đĩa bỏ cuộc chơi!*

*Đêm mơ ta thấy về quê cũ,
Thăm lại người xưa biết tìm đâu.
Lối cũ còn vương bao kỷ niệm.
Mà em phiêu bạt mãi phương nào?*

Ngọc Trân

Đêm Mừng Sinh Nhật Chúa!

*Đêm mừng sinh nhật Chúa,
Ngoài trời hoa tuyết bay.
Trong lòng con thốn thứt,
Lệ tràn Chúa có hay!!!*

*Đã bao mùa đông qua,
Con vẫn mãi xa nhà,
Đêm mừng sinh nhật Chúa,
Nhớ quê lòng xót xa!*

*Nơi quê hương xa đó,
Con có những mẹ già.
Đêm mừng sinh nhật Chúa,
Bước đống rác tìm quà.*

*Nơi quê hương xa đó,
Con có những em thơ,
Đêm mừng sinh nhật Chúa,
Lang thang kiếp không nhà!*

*Nơi quê hương xa đó,
Bạn bè con phé linh,
Đêm mừng sinh nhật Chúa
Buồn thương số phận mình!*

Nơi quê hương xa đó,
con có những người nghèo.
Đêm mừng sinh nhật Chúa,
Khóc số phận hẩm hiu.

Nơi quê hương xa đó,
Toàn dân con kêu gào!
Đang cầm hồn lũ giặc,
Đang dất biển cho Tàu!

Đêm mừng sinh nhật Chúa.
Con chấp tay nguyện cầu,
(Dù con người ngoại đạo),
Xin Chúa ban phép màu!

Xin Chúa ban phép màu.
Cho thôi hết làm than,
Cho toàn dân đứng dậy,
Quét sạch bọn hung tàn!

Ngọc Trân

Đêm Thức Giấc

*Đêm thức giấc ngắm nửa vầng trăng khuyết,
Anh nhớ em tha thiết nhớ về em.
Bao ngày qua vương vấn mãi trong lòng!
Một hình bóng vẫn hoài trong tâm trí.*

*Có nhiều lần dặn lòng thôi đừng nghĩ,
Càng cố quên nỗi nhớ càng in sâu.
Tơ lòng ời quăn quít chỉ thêm sâu!
Để nỗi nhớ như trăng đầy lại khuyết.*

*Gặp nhau chỉ chuyện mình không đoạn kết,
Mình yêu nhau mà chẳng thuộc về nhau!
Để đêm đêm trong giấc ngủ chiêm bao,
Anh ước muốn đôi mình cùng chung bước.*

*Anh ước mơ xây nhịp cầu ô thước,
Tình giấc nồng anh lại viết thành thơ.
Gởi người yêu bao nỗi nhớ mong chờ,
Anh nhớ lắm người ời người có biết ?????*

Ngọc Trân

Đêm Trong Tủ

*Ta bây giờ đã tận cùng bằng số!
Còn gì đâu ngoài thân xác hao gầy!
Bao nhiêu năm sống trong cảnh dọa dầy,
Nơi từ ngục ngày dài hơn thế kỷ!*

*Ngày lại ngày ta nhìn bọn cộng phi,
Máu hờn căm sôi sục trái tim ta.
Những đêm buồn nằm nhớ đến quê nhà,
Nghĩ cha mẹ vợ hiền đang lo lắng!*

*Bao lính chiến súng luông trong uất hận!
Nhìn anh em tức tưởi một niềm đau.
Miền Nam ơi đau đón vẫy tay chào!
Tủ liệt nhé tự do và hạnh phúc.*

*Đêm từng đêm giữa rừng sâu thao thức,
Thương dân lành rồi sẽ chịu lầm than!
Đất nước mình lâm vào cảnh điêu tàn!
Bởi chủ nghĩa vô nhân và tàn ác.*

ta nằm đây với bao niềm cay đắng!
Nhìn kẻ thù bất chiến tự nhiên thành,
Nhớ anh em nằm xuống tóc còn xanh!
Giữ quê mẹ đã không tròn mơ ước.

Đêm trăn trở với lời thề giữ nước!
Đã không thành nên thẹn với non sông!
Bao nhiêu năm anh đứng giữa chiến trường.
Gặp thời thế thế thời đành phải thế!

Đêm từng đêm nơi rừng sâu quanh quẩn!
Cùng bạn bè chiến hữu dựa vào nhau,
Tổ quốc ơi! tôi xin một lần chào.
Xin tạ lỗi đã không tròn lời hứa!

Ngọc Trân

Đời Người

*Nhìn đám mây suy nghĩ cuộc đời,
Trăm năm như giấc mộng mà thôi!
Hợp tan tan hợp trong chớp mắt,
Như đám mây tan biến cuối trời.*

*Nhìn lại đời ta chẳng có gì!
Chỉ toàn tham ái với sầu bi.
Ước mơ ước dành dang dở,
Được thua thua được mãi sân si.*

*Cũng có ngày xong một kiếp người!
Nghịch duyên lương khổ chốn luân vui,
Xuôi tay nhắm mắt nào hay biết,
Trả về cõi tạm sắc không thôi.*

Ngọc Trân

Đón Thu Về

*Em về đẹp tựa nắng thu
Để anh gom lá làm thơ đợi người.
Chiều thu gió nhẹ lưng trời
Chờ em mây cũng chơi với hồng bành.
Lá vàng luân vũ ngoài sân
Mừng em gót nhẹ bên thềm đón thu!*

Ngọc Trân

Đón Thu!

*Lá vàng rơi nhẹ gió mơn man,
 Hiu hắt ngoài sân giọt nắng vàng
 Ngõ ngác rùng phong cây trụi lá
 Bâng khuâng ta lại đón thu sang.*

*Hồ hững làn mây xám nhẹ trôi,
 Mặt hồ phẳng lặng in mây trời.
 Đàn chim tung cánh bay xa tắp,
 Tìm tránh mùa đông sắp đến nơi .*

*Thu về nhẹ nhẹ trên bờ vai,
 Dồn trên mái tóc em buông dài.
 Gió khẽ mơn man đôi tà áo,
 Mắt buồn em ngắm lá thu phai.*

*Xin gửi nàng thu mấy vần thơ,
 Nơi đây ta vẫn mãi mong chờ.
 Mỗi lần thu đến mang sầu tôi,
 Đón thu chợt nhớ những thu xưa.*

Ngọc Trân

Đón xuân

*Đã hơn nửa đời thân biệt xứ
Xuân về xứ lạ có gì vui!*

*Chỉ thấy quanh ta đầy tuyết trắng,
Mùa đông băng giá ngập hồn tôi!*

*Quanh quẽ không gian toàn mây xám
Mùa đông chẳng cánh én bay về
Nơi đây xứ lạnh nên buồn lắm
Nhớ tết lòng thêm buồn tái tê!*

*Không Mai Đào nở mừng xuân mới
Ngậm ngùi nhang khói nhớ tổ tiên
Quê hương thì cách xa ngàn dặm
Bao mùa xuân vẫn mãi lưu phiền.*

*Nhớ những bạn bè thời thơ ấu.
Trường cũ rừng xưa cùng có nhau,
Đón xuân trên tuyến đầu ngăn giặc.
Bây giờ các bạn ở nơi đâu?*

*Ngồi nhìn con cháu vui mừng tết
Hân hoan trên nét mặt thiên thần
Một chút vui xuân trên đất khách
Quây quần chỉ được mấy người thân*

*Ừ thôi xuân đến xuân cứ đến,
Người vui xuân mới có việc vui.
Có ai ngăn được xuân không đến?
Riêng ta xuân đã chết lâu rồi!*

Ngọc Trân

Đừng Buồn

*Thôi nhé người ơi chớ có buồn!
Ngăn cho giòng lệ chớ sầu tuôn,
Đi vãng hỡi cho vào quên lãng.
Đừng bận tâm ta hỡi cái buồn.*

*Ngày tháng với đi những giọt sầu,
Sẽ không còn những giọt mưa ngâu,
Ngày mai nắng ấm tràn muôn lối,
Biển sẽ xanh màu lấp biển dâu.*

*Rồi sẽ cùng nhau sẽ đón đưa,
Yêu thương nhau biết mấy cho vừa.
Cung đàn nổi lại giây tơ cũ,
Hòa nhịp cùng nhau nốt vắn thơ*

Gặp Bạn Học

Bảy năm trời cùng chung nhau lớp học,
Tuổi hoa niên cho đến vị thành niên,
Mỗi ngày qua cùng với các bạn hiền,
Chuyện đèn sách vui đùa lòng trong sáng.

Thời gian trôi qua dần theo năm tháng,
Tuổi thanh niên đã đến thật bất ngờ,
Nổi chí tiên nhân giữ nước dựng cờ,
Cùng các bạn lên đường ra chiến tuyến.

Xếp bút nghiên lao mình vào cuộc chiến,
Nợ non sông nhiều đũa đã trả xong!
Bỏ bao thương yêu giữa tuổi xuân hồng
Vì đất nước đâu cần chi báo đáp.

Tháng Tư đen ngày buồn dành buồn súng!
Đũa từ đây đũa vượt sóng bạc đầu
Tìm tự do nên chẳng ngại gian lao
Đành gạt lệ xa quê hương từ đó!

Nơi xít người vẫn luôn luôn mong nhớ,
Những bạn bè thân mến cùng thầy cô,
Tuổi học sinh nhớ mãi đến bây giờ,
Ngày họp bạn tóc xanh giờ đã bạc!

Nợ áo cơm xít người quên ngày tháng,
Gặp lại nhau lác đác vài ba tên!
Tuổi càng cao càng nặng nỗi ưu phiền.
Mong quê mẹ có một ngày đoàn tụ.

Ngọc Trân

Gia Long Trong Tôi

*Gia Long ơi tên trường xưa đã mất!
Bao năm qua trường cũ đã phai rồi!
Nhưng trong ta vẫn nhớ mãi một thời,
Cổng trường đó ta chờ em tan học.*

*Rồi hè đến ve sầu kêu náo nức!
Ta lên đường vui nếp sống chinh nhân,
Hình bóng em theo nhịp bước quân hành,
Vẫn nhớ mãi Gia Long mùa phượng đỏ.*

*Bận hành quân qua bao mùa phượng nở,
Không về thăm nên người cũ cũng xa,
Sân trường xưa một chiều nắng nhạt nhòa.
Cũng đã vắng bóng em từ dạo ấy!*

*Chiến tranh tàn ta mang thân chiến bại!
Nơi xứ người vẫn nhớ bóng hình xưa,
Gia Long ơi nhớ em mấy cho vừa,
Màu phượng thắm sân trường xưa thưở đó.*

Ngọc Trân

Gia Tài Người Lính Chiến

*Dời lính chiến cơm cá khô làm chuẩn,
Nếu hành quân thịt hộp gạo sấy khô,
Trong lữ đông ta dựng nước sông, hồ,
Đêm ứng chiến dùng ba lô làm gối.*

*Tắm poncho qua sông làm phao nổi,
Hoặc che mưa gói bọc kẻ huy sinh!
Hai thẻ bài quân số đeo bên mình,
Nếu nằm xuống thân nhân còn nhận liết!*

*Súng trên tay sẵn sàng khi cần thiết,
Bảo vệ dân và giết bọn giặc thù,
Chiếc nón sắt áo giáp với giày shaut,
Tắm bản đồ của người mang trọng trách.*

*Đêm di hành xuyên rừng dày muỗi vắt,
Lội sông lầy gian khổ chẳng hề than,
Chỉ mong sao quê mẹ bớt điêu tàn,
Gia tài lính thật đơn sơ giản dị.*

*Những người lính sống chung trong đơn vị,
Thương yêu nhau tình huynh đệ chí binh,
Sống với nhau thật có nghĩa có tình.
Rất đau đớn khi sinh ly tử biệt!*

*Ta là lính nên biết thương đời lính,
Tuy có già đời lính mãi trong ta,
Cho dù bao năm tháng có trôi pha,
Lính còn đó và không bao giờ chết**

Old soldiers never die ... (Mac Arthur's)

Ngọc Trân

Giọt Mưa !!

Mưa qua phố nhỏ chiều nay,
Mang theo nỗi nhớ đọng đầy trong mưa !
Giọt buồn rơi xuống hững hờ !
Giọt hiu hắt nhớ người xưa ngút ngàn !

Giọt thương ta phận dờ dang !
Giọt đau xót nỗi ngỡ ngàng xa quê !
Giọt hờn nhắc lại câu thề !
Giọt mang dĩ vãng hiện về quanh quanh !

Giọt khơi nhịp bước quân hành !
Giọt sầu thương những bạn thân không còn !
Bâng khuâng nhìn giọt mưa tuôn !
Như vun xới những hạt buồn trong ta !

Quê hương ơi ! Sao mãi xa !
Thấu chăng nỗi nhớ trong ta hồi hồi ?
Giọt mưa trĩu nặng hồn tôi !
Mưa ơi ! Thôi nhé đừng rơi nữa nề !

Ngọc Trân

Gửi Cho Anh

Gửi cho anh chút Sài Gòn nắng ấm,
 Những vĩa hè góc phố nhỏ ngày xưa,
 Những xôn xao giờ tan học buổi trưa,
 Để được ngắm áo dài bay trong gió.

Saigon đó trong anh bao nỗi nhớ!
 Chiều công viên e ấp hẹn hò nhau,
 Tuổi thơ ngây ôm ấp mộng ban đầu,
 Bây giờ đã qua đi như giấc mộng.

Gửi cho anh những buổi chiều gió lộng,
 Bến đò xưa mình vẫn đón đưa nhau,
 Trường Trưng Vương hàng phượng thắm khoe màu,
 Gia Long nhớ tiếng ve kêu hè cũ.

Lê văn Duyệt những chiều thu nhung nhớ,
 Dìu bước nhau dưới hàng lá me bay,
 Marie Curie nhớ dáng ai gầy,
 Anh thầm ước ta bên nhau mãi mãi.

Anh giờ đây nhớ về phương trời ấy,
 Sài Gòn xưa vẫn còn có đôi ta,
 Dù bây giờ năm tháng đã trôi qua.
 Anh vẫn nhớ Sài Gòn ngày tháng cũ.

Ngọc Trân

Mỗi Năm Thêm Tuổi Thêm Buồn!

Ngày tôi vừa mới chào đời,
 Quê hương khói lửa ngập trời binh đao,
 Mẹ cha lận đận lao đao,
 Nuôi tôi khôn lớn biết bao nhọc nhằn!

Thời gian lạnh lùng trôi nhanh,
 Chiến tranh rồi cũng lan tràn khắp nơi,
 Vì núi sông tôi đáp lời,
 Khoác chiến y già từ đời thơ sinh.

Cùng vui nhịp lược quân hành,
 Sông pha lửa đạn tuổi xanh qua dần,
 Ai ngờ mộng ước không thành!
 Súng quom bỏ lại ngõ ngang chuyện xưa.

Như người vẫn thấy bơ vơ!
 Quê nhà chuyện cũ ngẩn ngơ nỗi sầu!
 Nước non từ biệt đã lâu,
 Mà sao trong giấc chiêm bao vẫn còn.

Mỗi năm thêm tuổi thêm buồn!

Ngọc Trân

Mong Rằng Sẽ Có Một Ngày

Đọc tin lòng chợt náo nê!
 Quê hương yêu dấu còn gì nữa đâu?
 Núi xanh sông biếc một màu,
 Bây giờ đồi trọc cây cao mất rồi!

Biển xưa xa tận chân trời,
 Bây giờ Tàu cộng cướp rồi còn đâu?
 Ruộng vườn cường chiếm từ lâu,
 Nợ nần chúng đổ lên đầu dân đen.

Những tên có chức có quyền,
 Tha hồ vơ vét bạc tiền thắng tay,
 Gởi con du học nước ngoài,
 Nhà cao cửa rộng chúng xây huy hoàng.

Nhìn non nhìn nước tan hoang,
 Ngàn năm Bắc thuộc sắp mang trùng vào,
 Lời thơ hậu duệ xuyên sao,
 Nước non giờ chỉ mong vào đàn em.

Cùng nhau giữ vững niềm tin,
 Mong rằng sẽ có đoàn viên một ngày,
 Một ngày tươi sáng tương lai,
 Một ngày nước Việt hết loài cộng nô.

Ngọc Trân

Mưa Thu

Từng giọt buồn rơi từng giọt rơi.
Mưa thu hiu hắt quá thu ơi
Gió thu lạnh lạnh lòng tê tái
Mây xám buồn giăng tận cuối trời.

Ngôi đây lặng ngắm giọt sầu rơi,
Thu về lòng lại thấy đơn côi.
Mấy thu rồi nhỉ người có biết?
Ta vẫn còn vương vấn một thời.

Ta vẫn còn mơ bóng dáng ai,
Bao thu lòng vẫn chẳng hề phai.
Nhớ người áo tím sân trường cũ,
Dáng nhỏ cùng mái tóc buông dài.

Người đã xa rồi biết tìm đâu?
Mấy thu mưa đến lại giăng sầu.
Chôn cũ có còn bao kỷ niệm,
Hay đã nhạt nhòa theo giọt Ngâu?

Ngọc Trân

Mình Người

Mình người vui bước theo chồng,
Mà sao ta thấy trong lòng buồn thiu!
Từ nay phố vắng đìu hiu,
Cát buồn lặng ngắm mưa chiều rưng rưng.

Lòng dần lòng thôi vẫn vương,
Mà sao vẫn thấy buồn vương vẫn buồn,
Người đi lối cũ vẫn còn,
Ta về chỉ thấy phố buồn bơ vơ,

Từ nay thôi hết đời chờ,
Vẫn thơ thương nhớ hững hờ từ đây,
Đêm nay ta uống thật say,
Vì em đẹp nhất đêm nay bên người.

Rượu hồng sao thấy nhạt môi,
Tình xưa em đã trao người còn đâu?
Chỉ còn tôi với giọt sầu!
Chúc người biết chúc làm sao bây giờ?

Cạn ly thôi hết đợi chờ,
Mấy vần thơ cũ ơ hờ gởi ai?
Đêm nay ta uống thật say,
Còn đêm nay để ngất ngây bên người!

Ngọc Trân

Nếu Biết!

*Nếu biết tình mình không trọn vẹn,
Thì bài thơ tước chớ vội trao.
Bao nhiêu mơ ước trong trang giấy,
Xin đốt cùng theo với mộng đầu.*

*Nếu biết tình mình không trọn vẹn
Người ơi xin hãy cố quên đi.
Những ngày hai đứa cùng chung bước
Và lỡ trao nhau những ước thề.*

*Nếu biết tình mình không trọn vẹn
Thì xin đừng nói tiếng yêu đương.
Để giờ nhớ mãi câu ước hẹn,
Và màu áo tím của người thương.*

Ngọc Trân

Ngày Các Anh Thương Phế Binh Hội Ngộ

Nhìn các anh tôi bồi hồi xúc động!
 Những người trai của một thuở xa xưa,
 Khoác chiến y anh bảo vệ cõi bờ,
 Dem tuổi trẻ hiến dâng cho đất nước.

Các anh đi mang theo nhiều mơ ước,
 Mong quê nhà sạch hết bọn cộng nô.
 Chúng theo Tàu và bám dút Liên xô,
 Mang chủ nghĩa tam vô vào đất mẹ.

Bầu nhiệt huyết của một thời trai trẻ,
 Xếp tình riêng để báo đáp non sông.
 Ngoài chiến trường gặt hái những chiến công.
 Những trận đánh vang lừng trang quân sử.

Bình Long Kon tum Trị thiên còn đó,
 Bản hùng ca vang vọng mãi ngàn sau.
 Các anh đi người người nối tiếp nhau,
 Người nằm xuống có người sau nối bước.

Nhưng các anh đã không tròn mơ ước!
 Chiến trường anh bỏ lại một phần thân!
 Rồi từ đó anh trở thành phế nhân!
 Nhưng nhiệt huyết trong tim còn mãi mãi.

Bao nhiêu năm chịu đòn đau khổ ải!
Dưới sự trả thù của bọn vô lương,
Các anh xem như là chuyện bình thường,
Vẫn vui sống cho qua cơn mộng dĩ.

Nhìn các anh gặp nhau ngày tao ngộ,
Người cụt tay người mù mắt cụt chân.
Giúp đỡ nhau như là những người thân,
Sao tôi thấy mắt rưng rưng ngân lệ!

Nhìn các anh với tâm thân tàn phế,
Tóc bạc màu theo năm tháng phong sương!
Chiến y xưa đã bỏ lại giữa đường!
Lòng vẫn nhớ chiến trường xưa oanh liệt.

Mượn trang giấy với lời thơ tôi viết,
Luôn như lòng ghi nhớ đến các anh.
Và mong sao tất cả các hội đoàn,
Luôn giúp đỡ các anh và mãi mãi.

Ngọc Trân

Ngày Chiến Sĩ Trận Vong Nhớ Các Thương Binh

Các anh trọn phận làm trai thời loạn,
Hiến một phần thân thể cho quê hương!
Bỏ chiến y nhưng vẫn sống can trường,
Dù đang bị đọa đầy trên đất mẹ.

Những vết thương còn hằn trên thân thể,
Như vết đau của quê mẹ thân yêu!
Hoàng Trường Sa giờ đã mất còn đâu,
Thác Bản Giốc, Nam quan không còn nữa!

Tuổi còn xanh vẫy vùng trong khói lửa,
Lòng mong sao giữ trọn vẹn quê hương,
Giờ nức đòi nhìn quê mẹ tang thương,
Thân tàn phế nhưng lòng không tàn phế.

Nơi xa xôi kỷ niệm ngày tử sĩ,
Lòng chạnh lòng khi nhớ những hy sinh,
Của các anh những chiến hữu đồng hành,
Người nằm xuống người mất phần thân thể!

Xin cảm ơn bạn bè cùng đoàn thể,
Đã một lòng giúp đỡ đến các anh,
Tuy không nhiều nhưng với tấm lòng thành,
Xin ghi nhận lòng tri ân chiến sĩ.

Ngọc Trân

Ngày Đi!

*Ngày đi
mang nỗi niềm riêng,
Quê hương bỏ lại
muôn phiền theo ta!
Thuyền xa ...
đất mẹ mờ xa
Thấy cay trong mắt
lệ nhòa trong tim!*

*Saigon ơi !
Biết đâu tìm?
Ngày đi liền biệt
cánh chim phượng nào?
Đêm đêm
trong giấc chiêm bao,
Saigon
nỗi nhớ xông xáo tìm về!*

Ngọc Trân

Ngày Tháng Cũ

Hết rồi ngày tháng cũ,
Uu phiền suốt một đời,
Những chiều tàn nhớ mãi,
Lòng thấy buồn chơi vơi.

Xa rồi ngày tháng cũ,
Những trưa nắng Saigon,
Cổng trường ta đứng đợi,
Tà áo dài Trưng Vương .

Còn đâu ngày tháng cũ,
Chiều công viên hẹn hò,
Tiễn em chiều pháo đỏ!
Xót xa một vầng thơ.

Còn đâu ngày tháng cũ,
Bạn bè xưa đâu rồi?
Sân trường hoa phượng nở
Sắc hồng có còn tươi?

Xa rồi ngày tháng cũ,
Nhớ Đà Lạt hoàng hôn,
Nhớ nắng vàng Thùy tà
Hôn lên má em hồng.

Còn đâu ngày tháng cũ,
Những nẻo đường hành quân,
Chỗ anh em nằm xuống,
Nghe thương nhớ thật gần.

Xa rồi ngày tháng cũ,
Đóng quân ngoài cố đô,
Ta gặp em gái Huế,
Người xưa đâu bây giờ?

Hết rồi ngày tháng cũ,
Về thăm lại chốn xưa,
Ngẩn ngơ tìm lối nhỏ
Chỉ còn thấy bụi mờ.

Còn đâu ngày tháng cũ,
Mùa đông dài mênh mông!
Ta mang thân liệt xứ,
Nhớ quê hương vô cùng.

Hết rồi ngày tháng cũ,
Bây giờ xa thật rồi,
Đếm thời gian còn lại,
Cho nỗi buồn lên ngôi.

Ngọc Trân

Ngày Xưa Ta Chung Lối

*Ngày xưa ta chung lối
Cùng cắp sách đến trường
Tình như trang giấy mới
Mộng ước thật bình thường*

*Rồi thời gian qua mau
Quê mẹ nhuộm thương đau
Chiến tranh tràn khắp nẻo
Ta đành từ biệt nhau*

*Anh lên đường giữ nước
Trọn nghĩa với quê hương
Mang theo bao mộng ước
Lời thề mãi vẫn vương*

*Những lần anh về phép
Mình quân quít lên nhau
Ôn bao kỷ niệm cũ
Xây đắp mộng ban đầu*

*Vì anh là lính trận
Dời gian lao vô cùng
Sống chết trong gang tấc
Em có thương anh không?*

Em thẹn thùng khẽ nói
 Dù mai này muôn lối
 Dù sau có ra sao
 Vẫn yêu anh suốt đời

Đêm đen ngoài trận tuyến
 Nhìn ánh hỏa châu rơi
 Nghe lòng mình xao xuyến
 Nhớ em hôn chơi vơi

Rồi thời gian qua mau
 Nhặt phai chuyện ban đầu
 Em đã quên chuyện cũ
 Theo chồng sáng mịt ngâu

Ngày pháo hoa ngập lối
 Em vui lướt theo chồng
 Anh tuyến đầu thương nhớ
 Nghe xót xa trong lòng lòng

Bây giờ đã nửa đời
 Thương nhớ vẫn chưa nguôi
 Tìm về nơi chốn cũ
 Em bây giờ đâu rồi ?

Ngọc Trân

Ngày Xưa

*Ngày xưa chẳng dám nói yêu,
Cho nên lòng vẫn mang nhiều thiết tha,
Ngày em pháo cưới kết hoa,
Bài thơ anh viết xót xa tặng người!*

*Bao mùa thu hững hờ trôi,
Bao mùa thu vẫn nhớ người ngày xưa!
Bây giờ nào có ai ngờ,
Gặp nhau ánh mắt vẫn như thuở nào.*

*Xót xa kể chuyện đời nhau,
Tiếc cho cái thưở ban đầu ngu ngơ,
Ngày xưa cho đến bây giờ,
Dù yêu anh cũng vẫn chưa ngỏ lời.*

Ngọc Trân

Ngư Ngơ

Ta giờ
đã nửa
cuộc đời!
Trôi theo con nước
ngâm ngùi chuyện xưa!

Ta giờ
như đá
ngu ngơ,
Mặc con sóng vô
hào giờ được yên.

Con đau
xưa vẫn
triền miên,
Ngày về ta vẫn
vô duyên đợi chờ.
Bao năm
qua vẫn
tháng tư,
Nhìn mây trắng
vẫn hững hờ trôi mau.

Tóc xanh giờ đã bạc màu!
Đận xưa
rồi cũng
đi vào thiên thu!

Ngọc Trân

Người Có Thấy Không?

*Lâu lắm giờ tôi mới trở về,
Thăm quê để nhớ lại tình quê,
Tôi nghe người nói giờ vui lắm.
Mà thấy trong lòng đau tái tê!*

*Người có thấy không giữa phố phường?
Một đàn em bé rất tang thương!
Xin chút cơm thừa cho đỡ đói,
Không chôn vùi thân giữa đời thường.*

*Người có thấy không những cụ già?
Bán từng vé số dặm đường xa.
Đầm mưa dãi nắng chân khô mồm,
Kiếm bát cơm lưng dù gọi là.*

*Người có thấy không giữa đời thường?
Tham quan ác bá chẳng tình thương.
Chiếm nhà chiếm đất xây liệt thực,
Chẳng chút lương tri chẳng luân thường!*

Người có thấy không chốn học đường?
Thầy cô nhũn nhặn học trò cường?
Bố mẹ đại gia con đại náo.
Xã hội vô luân loạn cương thường.

Người có thấy không giữa chợ trời?
Buôn người gả bán tít mù khơi
Đất khách lưu dầy thân con gái,
Tuổi vẫn đương xuân đã tàn đời.

Người có thấy không những mẹ già?
Cắt lòng đau xót gả con xa.
Ngày xưa chinh chiến không ly biệt ,
Nay mất con rồi biệt phương xa.

Người có thấy không chán làm người?
Trẻ cùng thân chết lăm cuộc chơi
Xì ke hút sách đua cao tốc,
Bỏ học chơi bời óc rỗng tôi.

Người có thấy không trong vũ trường?
Đèn mờ cùng điệu nhạc du dương,
Bao người gái nhỏ làm vũ nữ,
Khỏe mắt buồn vương kiếp đoạn trường!

Người có thấy không những thằng hèn?
Áo gấm về làng để khoe khoang,
Thản nhiên vui thú trên thân xác
Của gái nghèo đi kiếm đồng tiền!

Người có thấy không bọn cầm quyền?
Bắt dân yêu nước vì biểu tình
Chống bọn bá quyền nơi phương Bắc
Hoàng-Sa Bán-Cửóc đã mất tên!

Người có thấy không những nấm mồ?
Bọn bè nằm xuống thuở xa xưa,
Bây giờ hoang lạnh không nhang khói
Chết vẫn chưa yên một nấm mồ!

Bây giờ tôi đã trở về đây.
Thăm quê lòng chợt thấy u hoài!
Quê mẹ giờ đây xa lạ quá,
Uất nghẹn trong lòng ai có hay????

Ngọc Trân

Người Dâu Rồi?

Trong ta nỗi nhớ còn nguyên vẹn,
 Một thuở yêu người vẫn thiết tha,
 Đã bao lâu rồi không gặp lại?
 Người ơi người có nhớ đến ta?

Ngày ta ra đi người không biết!
 Những lúc ta về người nào hay
 Đường xưa lối cũ người đâu nhỉ?
 Tìm người chỉ thấy bụi mờ bay.

Ta vẫn từng đêm trong nhung nhớ,
 Mộng thấy cùng người vẫn sánh vai,
 Một thoáng thôi mà xao xuyến quá,
 Muốn mãi trong mơ giấc mộng dài.

Thôi nhé đôi ta chẳng còn nhau
 Thời gian chôn kín mộng ban đầu.
 Cho nên đành lỡ câu hẹn ước
 Chuyện mình xin hẹn kiếp mai sau!

Ngọc Trân

Người Em Gái Miền Nam

Hỡi người em gái miền Nam ơi!
Cho anh hỏi "nhỏ" một đôi lời,
Mắt em sao thấy long lanh quá,
Anh ngỡ vì sao lạc cuối trời.

Tóc em là cả nguồn suối mơn,
Môi hồng e ấp chuyện hẹn hò,
Giọng em âu yếm muôn trầu mền,
Cho anh ngây ngất dệt vần thơ.

Anh nhớ hàng dừa xanh thăm thẳm tươi,
Nhớ giọng hò em thật tuyệt vời,
Nhớ hàng măng cụt tô màu áo,
Cho lòng anh chợt thấy chơi vơi.

Sau nhà em có vườn cau tươi,
E ấp trầu leo quấn chẳng rời,
Cười đùa anh bảo như hai đứa,
Thẹn thùng em nói ghét anh thôi.

Anh nhớ những lần anh dìu em qua,
Áo rách vai em vá đôi lần,
Đường may tuy vụng nhưng như đã,
Ấp ủ thương yêu đến vạn lần.

Em thơm hương lúa miền Cửu Long,
Anh mang nhựa sống của sông Hồng,
Hai ta nối nhịp cầu Nam Bắc,
Nguyện cùng nhau giữ vững non sông.

Hỡi người em gái miền Nam ơi!
Ta giờ phiêu bạt cuối phương trời,
Vẫn nhớ những ngày xưa thân ái,
Nhớ mãi giọng hò ai không nguôi.

Bao giờ ta mới gặp người ơi,
Cách xa nhau đã quá nửa đời,
Nước non còn đó mà xa quá,
Bao giờ ta mới hết chia phôi?

Ngọc Trân

Người Hỡi Làm Sao Tôi Quên Được!

Người bảo tôi thôi đừng nhớ nữa,
Tháng Tư chuyện cũ đã qua rồi.
Giờ sống bình yên nơi xứ lạ,
Chuyện buồn rồi cũng sẽ phai phôi.

Nhưng sao mỗi lần tháng Tư đến,
Tôi thấy buồn dâng ngập cõi lòng
Nhớ những bạn bè xưa đã mất
Xác thân vùi dập trên quê hương!

Những thằng nằm xuống còn rất trẻ,
Tình yêu chưa biết được bao giờ.
Ba lô vướng vẩn mùi sách vở,
Áo trận còn nguyên dáng học trò.

Chỉ quen biết nhau trong quân trường,
Vài tháng mà sao đã thân thương.
Mãn khóa ngày mai ra chiến trận,
Dặn dò cố gắng giữ quê hương.

Có những anh em cùng đơn vị,
Thương nhau còn hơn cả người thân.
Cùng nhau chia sẻ bao nguy khốn.
Ngày mai sống chết chia đôi đường.

Người hỡi làm sao tôi quên được!
Tháng Tư ngày cuối quá đau thương

Đen tối phủ trùm trên quê mẹ
Cjeo rắc hồn oan khắp nẻo đường!

Người hỡi làm sao tôi quên được!
Những ngày tù ngục giữa rừng sâu
Bao bạn tù chung cùng cảnh ngộ
Nằm xuống không yên một nắm mồ!

Đã bao năm rồi ngưng tiếng súng,
Quê mình vẫn chẳng một ngày vui.
Người hỡi làm sao tôi quên được,
Tiếng khóc dân oan hận thấu trời!

Người hỡi làm sao tôi quên được!
Biển đảo quê hương đã mất rồi.
Nam quan ải cũ còn đâu nữa
Bản Giốc giờ đây cũng ngậm ngùi!

Tháng Tư tôi hướng về quê mẹ,
Thắp nén nhang lòng nhớ bạn xưa!
Nhớ bao chiến sĩ vì đất nước.
Nằm xuống cho tươi thắm màu cờ

Ngọc Trân

Người Lính Năm Xưa

Người lính năm xưa giờ ngồi đây,
Đón xuân trong nỗi nhớ vui đầy.
Nhớ tiếng súng vang thay tiếng pháo,
Giao thừa nhìn ánh hỏa châu bay.

Người lính năm xưa tóc bạc màu,
trong lòng vẫn mãi một niềm đau.
Thề xưa mộng cũ không trọn vẹn,
Vẫn nhớ từng đêm trên chiến hào.

Người lính năm xưa đón tết buồn!
Thời gian chưa xóa hận ly hương.
Xứ người vẫn nhớ về quê mẹ,
Nhớ thuở xa xưa nhớ chiến trường.

Người lính năm xưa nhớ bạn bè,
Nhớ từng ly rượu buổi chia ly.
Để rồi mai sớm người mỗi ngã,
Chiến tranh ai dám hẹn ngày về?

Người lính năm xưa nhớ mái trường,
Tuổi thơ bao kỷ niệm thân thương.
Bây giờ gặp lại thầy, cô, bạn
Kể lại nhau nghe những đoạn trường!

Gặp nhau trên mảnh đất tạm dung,
Nhớ về quê mẹ xa nghìn trùng.
Mong ước ngày xuân trên đất mẹ,
Cùng nhau hát khúc nhạc tương phùng.

Ngọc Trân

Người Vợ Lính Việt Nam Cộng Hoà

Đã bao năm giờ ngòi ân chuyện cũ,
Lòng cảm thương người vợ lính năm xưa
Chồng đi từ vất vả mấy cho vừa,
Cùng làm mẹ làm cha nuôi con lớn.

Vượt suối trèo non vẫn không chùn bước,
Mong gặp chồng dù chỉ thoáng giây thôi,
Cội đẹp sao người vợ lính tuyệt vời,
Triệu đóa hồng vẫn không sao sánh được!

Có những người không được như mơ ước,
Nghe tin chồng đã mất tận rừng sâu.
Sau bao năm giờ đã bạc mái đầu,
Thân sương phụ đi tìm mồ vô chủ!

Người ở lại chịu muôn ngàn đau khổ,
Bọn cầm quyền trù dập thật dã man.
Nghĩ đến người tôi xin viết đôi hàng,
Gởi tất cả với tấm lòng cảm phục!

Ngọc Trân

Nhật Phai

Cuộc tình
giờ đã nhật phai!
Còn đây
một nỗi u hoài trong ta!
Bao thu vàng
đã trôi qua?
Người xưa thì vẫn
ngàn xa mịt mờ!
Cung thương
lỡ nhịp hẹn hò,
Cho nên nỗi nhớ
chưa nhòa trong tim.

Ngọc Trân

Nhớ Hoài Xuân Cũ

Nhớ mùa xuân cũ én tung trời,
Mai đào đua sắc khắp mọi nơi,
Đàn em vui mặc quần áo mới,
Nhà nhà trang trí đón xuân vui.

Ngày xưa khi đón chúa xuân sang,
Dù trong khói lửa đang lan tràn!
Chiến tranh đau khổ trên non nước,
Vẫn quơng vui với cánh mai vàng.

Rồi một mùa xuân ta lên đường,
Vững một niềm tin giữ quê hương,
Sách đèn bỏ lại vì sông núi,
Mang xuân vui đến khắp phố phường.

Có những chiều xuân nơi tiền đồn,
Xuân về khói súng thay trầm hương,
Hỏa châu soi sáng đêm trừ tịch,
Nghe lòng tha thiết nhớ người thương.

Ta nhớ mùa xuân tàn chiến tranh,
Giữ quê giấc mộng đã không thành!
Những xuân từ ngục trong rừng cấm!
Đón xuân lòng chỉ thấy buồn tênh.

Những mùa xuân vẫn nối tiếp nhau,
Mỗi năm xuân đến thêm bạc đầu!
Xứ lạ chạnh lòng thương đất mẹ!
Bao mùa xuân vẫn lắm thương đau!

Mau quá mùa xuân lại đến rồi,
Mà sao quê mẹ vẫn xa xôi!
Đón xuân xứ lạ buồn tê tái!
Nhớ về đất mẹ mãi khôn nguôi.

Ngọc Trân

Nhớ Hoàng Sa

Hoàng Sa, Hoàng Sa, Hoàng sa ơi!
 Vẫn nghe như sóng biển gọi mời.
 Hồn mười năm mất vào tay giặc,
 Biển hồn sóng vẫn mãi khôn nguôi!

Hoàng Sa, Hoàng Sa, Hoàng Sa ơi!
 Niềm đau ngày ấy vẫn chưa nguôi!
 Biển đảo cha ông gìn giữ mãi.
 Giờ đây giặc đã chiếm mất rồi!
 Hoàng Sa, Hoàng Sa, Hoàng Sa ơi!
 Tên anh ngồi sáng đến muôn đời,
 Theo gót tiên nhân anh giữ nước,
 Ngụy văn Thà cùng chiến hữu tôi

Hoàng Sa, Hoàng Sa, Hoàng Sa ơi!
 Tim ta uất nghẹn chẳng thành lời!
 Hồn thiêng sông núi xin chứng giám,
 Dừng đây đi thôi toàn dân ơi.

Lời thơ như một nén hương lòng,
 Thắp lên tường nhớ các anh hùng.
 Giữ đảo thân vùi chôn đáy biển!
 Nhưng anh linh tỏa sáng non sông.

Ngọc Trân

Nhớ Huế

Huế ơi! Ta nhớ muôn đời!
 Bài ca ai hát bồi hồi lòng ta.
 Nhớ về Huế đã rất xa
 Nhớ Kim Long với bao ta áo bay.

Tóc thề ai chấm ngang vai
 Che nghiêng vành nón cho dài nhớ thương.
 Nhớ thuyền nhớ bến sông Hương
 Giọng hò mái đẩy vãn vương nổi sầu!

Ngày đi lỗi hẹn cùng nhau
 Ngày về ta biết tìm đâu bóng người?
 Đường xưa lá thắm thờ rời
 Lời thề thôn Vỹ chưa nguôi trong lòng

Vân Lâu bến đợi còn không??
 Nội thành đường cũ vẫn mong dáng người.
 Dâu ngò giây phút chia phôi
 Là thôi ta đã nửa đời mất nhau!

Chiến y bỏ lại từ lâu
 Chợt như sống lại thưở nào trong ta.
 Dâu đây giọng hát thiết tha
 Ngàn năm nhớ Huế bài ca nào nung.

Ngọc Trân

Nhớ Mẹ!!

Cứ mỗi năm đến ngày của mẹ,
Là lòng con lại nhớ đến người,
Bao năm con vẫn ngậm ngùi,
Thương về mẹ vẫn đơn côi quê nhà.

Con vẫn nhớ lúc xưa còn bé,
Lớn lên trong sữa mẹ hiền hòa,
Thương con lòng mẹ bao la,
Ru con giọng hát đậm đà tình quê.

Rời đất Bắc sa vào tay giặc,
Tìm tự do đành phải tha hương,
Lìa xa đất tổ thân thương,
Mẹ cha dắt dúi tìm đường vào Nam.

Tuy xa lạ vẫn là đất nước,
Mẹ cùng cha xây dựng từ đầu,
Để rồi chiến cuộc lan mau,
Giữ quê con phải đi vào gió sương.

Nhớ thương con xông pha chiến đấu,
Tuổi chưa cao tóc mẹ bạc màu,
Từng đêm mẹ vẫn nguyện cầu,
Bình yên hết giấc con mau trở về.

Ngày đất nước tàn con binh lửa,
Bao đau thương đời lũ hung tàn,
Bao gia đình phải ly tan
Tiễn con đi mẹ hai hàng lệ rơi!

Thương những con xa xôi xứ lạ,
Mẹ đêm ngày chờ đợi ngóng trông,
Con giờ xa cách ngàn trùng,
Ngóng về quê mẹ trong lòng nhớ thương.

"Mẹ già một nắng hai sương"
Câu ru của mẹ vẫn vương muôn đời."

Ngọc Trân

Nhớ Mùa Giáng Sinh Xưa!

Lại một Noel nữa!
Nhớ mùa Giáng sinh xưa,
Ta cùng nhau đi bước,
Đi lễ đêm nhà thờ.

Em mặc tà áo tím,
Nhẹ bước đi bên nhau,
Ngước nhìn lên thánh giá,
Sáng ngời tháp chuông cao.

Bên nhau em nguyện cầu,
Cho hai đứa gần nhau.
Lời cầu kinh khe khẽ,
Anh nghe lòng xuyên xao.

Sau mùa Noel đó
Anh lên đường tòng quân,
Mang theo bao kỷ niệm
Màu áo tím người thương.

Rồi mấy mùa đông qua,
Anh lính trận xa nhà.
Đêm mừng sinh nhật Chúa,
Nhớ về em thiết tha!

Đêm mừng sinh nhật Chúa,
Anh đóng quân tuyến đầu.
Nhìn hỏa châu soi sáng
Anh khe khẽ nguyện cầu.

Dù anh người ngoại đạo,
 Vẫn tin Chúa nhiệm mầu.
 Cầu xin Ngài ban phước,
 Cho chiến tranh qua mau.

Cho chiến tranh qua mau.
 Quê mẹ thôi hận sầu,
 Cho linh an dưới thế,
 Cho chúng mình bên nhau.

Một hôm nơi tuyến đầu,
 Được tin bỗng nghẹn ngào,
 Em ngàn thu vĩnh biệt!
 Anh khóc mỗi duyên đầu.

Em đi sao quá vội?
 Tuổi hồng vừa xinh tươi.
 Cho ngàn thu áo tím.
 Anh nhớ mãi một người !!!

Nửa đời anh còn lại,
 Vẫn nhớ Giáng sinh xưa.
 Đêm mừng sinh nhật Chúa,
 Thương nhớ mấy cho vừa!

"Lại một Noel nữa,
 Mấy mùa Giáng sinh rồi ..."
 Bài ca đêm mừng Chúa
 Anh thấy lòng chơi vơi!!!

Ngọc Trân

Nhớ Mùa Phương Vỹ

Thời gian qua đã bao mùa phương vỹ?
 Anh giờ đây vẫn mãi cuối phương trời.
 Nhớ trường xưa cùng bạn cũ xa xôi,
 Mùa hè đến sân trường hoa ực rỡ.

Ngày chia tay phương hồng như nước nở,
 Tiến người đi ra mãi chốn biên thùy,
 Nhìn mắt ai hoen lệ buổi chia ly,
 Nghe nhắc khẽ nhớ về thăm anh nhé.

Đến bây giờ đã bao mùa phương vỹ?
 Lời người xưa như còn thoảng bên tai,
 Bao mùa phương qua anh vẫn miệt mài,
 Vẫn nhớ mãi ngày chia tay lưu luyến.

Đêm chiến tuyến nghe lòng mình xao xuyến,
 Chiến trường kia đang chờ đợi bạn anh,
 Giữ quê hương với tuổi mộng còn xanh,
 Bỏ nhưng nhớ sau lưng vì đất nước.

Rồi một ngày đã tan bao mộng ước,
 Anh lang thang phiêu bạt cuối phương trời,
 Đêm từng đêm vẫn nhớ chốn xa xôi,
 Bao kỷ niệm vẫn còn trong anh mãi.

Thời gian trôi cứ xa dần xa mãi,
 Hình bóng quê hương hình bóng người thương,
 Cho lòng anh mang nặng nỗi sầu vương,
 Vẫn theo mãi tận cuối đời còn lại.

Ngọc Trân

Nhớ Mùa Xuân Cũ !

Xì lạnh quê người tuyết lại rơi !
 Đón xuân này nữa mấy xuân rồi ?
 Lòng vẫn nhớ hoài mùa xuân cũ ,
 Có nắng xuân hồng khắp mọi nơi .

Lương trời én nhận báo xuân về,
 Đã thấy tung lừng khắp nẻo quê.
 Dây đó mừng vui vang tiếng pháo,
 Mai Đào khoe sắc Cúc xum xuê.

Hương xuân bay tỏa khắp không gian,
 Khúc nhạc mừng xuân điệu nhịp nhàng.
 Vui tết gái xuân khoe áo mới,
 Hồng tươi đôi má đón xuân sang.

Xuân đến không quên nhớ đến ai,
 Trong mùa chinh chiến tháng năm dài.
 Đón xuân vui tết bên rừng vắng,
 Có những chàng trai vẫn miệt mài.

Cởi đây sống giữa xứ người,
 Đón xuân chỉ thấy tuyết rơi lạnh lùng.
 Niềm tin vẫn giữ trong lòng
 Hẹn ngày quê mẹ xuân hồng hoan ca.

Ngọc Trân

Nhớ Người

Người thì xa mãi cuối phương trời,
 Vòng tay yêu dấu đã xa xôi,
 Mùa đông tuyết ngập tràn lối cũ!
 Lặng lẽ nơi đây vẫn nhớ người.

Lặng lẽ nơi đây vẫn nhớ người,
 Mùa đông băng giá ngập hồn tôi!
 Người hồi phương nào người có biết?
 Bao mùa đông vẫn mãi xa người!

Lặng lẽ ngồi chờ năm mới sang,
 Vẫn thơ xin chép một đôi hàng,
 Chỉ vài giòng thôi người có biết,
 Nhớ người nỗi nhớ vẫn miên man.

Ta muốn ôm người trọn vòng tay,
 Để cho nỗi nhớ bớt đọng đây,
 Người ở nơi nào người có biết,
 Ta muốn ôm người trọn vòng tay.

Ngọc Trân

Nhớ Nha Trang

Đã lâu rồi mình không về thăm,
Phố biển ngày xưa vẫn nhớ thăm!
Nha Trang giờ chắc là thay đổi?
Xa cách em rồi đã bao năm?

Vẫn nhớ người em đôi mắt nâu.
Tóc vờn gió biển buổi ban đầu,
Gặp nhau một thoáng rồi xa cách.
Cho lòng thổn thức mãi ngàn sau!

Dòng Dế tượng buồn đứng ngàn thu!
Có còn không hay đã phai mờ?
Em nằm xoa tóc chờ ai đó?
Hòn chồng xao xuyến mối tình thơ.

Nhớ lắm Nha Trang chiều cuối tuần.
Từng đoàn trai Hải Lực Không quân.
Từng liêng phố xá chiều thứ bảy.
Dù lược người yêu giữa phố phường.

Đục Mỹ thao trường của ngày xưa.
Biết bao nỗi nhớ mấy cho vừa,
Nhiều đêm vẫn thấy từng nhịp lược.
Khúc hát quân hành vang trong mơ.

Nhớ lắm những ngày xưa Nha Trang.
Cát trắng cùng con sóng nhịp nhàng,
Vẫn mãi thương hoài em phố biển.
Kỷ niệm năm nào với Nha Trang.

Ngọc Trân

Nhớ Phượng Xưa

Nhìn áo trắng với cành hoa phượng đỏ,
Tuổi học trò lại chợt đến trong tôi,
Ba tháng hè lòng sao thấy chơi vơi,
Ngày tạm biệt thầy cô cùng bạn hữu.

Ta nhớ mãi ngày lên đường chiến đấu,
Từ già bạn bè cùng mái trường xưa,
Hôm tiễn đưa nhìn ánh mắt ngây thơ,
Ta chợt thấy bờ mi ai ngấn lệ.

Dời lính chiến hiểm nguy đâu dám nghĩ,
Tình yêu kia không dám ngỏ cùng ai.
Đường hành quân cùng năm tháng miệt mài,
Nên trường cũ người xưa càng xa mãi.

Ký ức năm nao hôm nay trở lại,
Khi nhìn hình áo trắng cánh phượng xưa,
Trong lòng mình lại chợt thấy ngẩn ngơ,
Mẫu phượng vĩ với mắt buồn thướt trước.

*Đôi chúng ta đã không tròn mơ ước,
Thấy thương nhiều cho lứa tuổi hoa niên,
Bạn bè ta trong thời buổi đao binh,
Vì đất nước bao chuyện tình dang dở.*

*Những người vợ dành làm thân cô phụ,
Tháng ngày buồn theo dõi bóng chinh nhân,
Hoặc có người đã quấn mảnh khăn tang,
Khóc số phận tuổi xuân thành góa phụ.*

*Trưng Vương ơi những người em năm cũ,
Mùa phượng về giờ em ở nơi đâu?
Gia Long ơi phượng cũ đã phai màu
Tên trường cũ giờ chỉ là kỷ niệm.*

Ngọc Trân

Nhớ Tặng Nhân Phú

Tặng Nhơn Phú nhớ đêm nào ứng chiến,
Ngồi gác đêm trên lô cốt tuyến D,
Nhìn hỏa châu rơi chợt nhớ thương về,
Em gái nhỏ chắc giờ đang thao thức.

Ôm thép súng lòng anh đang mơ ước,
Mong cuối tuần hai đứa lại gặp nhau,
Hai mươi bốn giờ phép sao quá mau,
Làm sao đủ cho cạn niềm tâm sự,

Sao kể hết cho nhau bao nỗi nhớ!
Một tuần xa như một thế kỷ dài,
Kể nhau nghe bao mộng ước tương lai.
Anh tay súng xin giữ gìn quê mẹ,

Tặng Nhơn Phú ..thời gian qua rất lẹ.
Để bây giờ nhớ lại mái trường xưa,
Bao chàng trai ôm giấc mộng sông hồ.
Vì đất nước hiến thân cho tổ quốc,

Sát vai nhau chúng ta xây mộng ước,
Giữ quê hương cho đất mẹ thanh lành,
Cho dân lành thoát khỏi cảnh điêu linh.
Cho đất nước không còn quân giặc đỏ.

Tặng nhân Phú nhớ hoài ngày tháng cũ,
Bạn cùng ta vui nhịp bước quân hành,
"Khắp Bốn Phương Trời..." Những mái đầu xanh.
"Cư An Tư Nguy" xin thề giữ vững.
Dồi mẹ hồng con không làm chùn bước.
Chân cứng đá mềm cho mãi ngàn sau.
Các bạn tôi ơi xin nhớ lời chào.
"Hãy Dừng Dậy" một lần cho đất nước.

Bây giờ đây đã tàn bao mộng ước!
Vẫn nhớ hoài nhớ mãi mái trường xưa.
Nhiều đêm về trong giấc mộng vật vờ.
Vẫn thấy lửa Vũ Dinh Trường rực sáng.

Ngọc Trân

Nhớ Tết Saigon

Nhớ quá Saigon đêm giao thừa,
Những mùa xuân cũ của ngày xưa.
Khói hương nghi ngút bàn thờ tổ,
Tổng cựu nghinh tân phút giao mùa.

Nhớ quá Saigon đêm giao thừa,
Pháo nổ mừng xuân khắp mọi nhà.
Tiếng hát tung bừng chào xuân đến,
Hân hoan con cháu chúc ông bà.

Nhớ quá Saigon mừng một tết,
Pháo hoa đỏ thắm trước sân nhà.
Phố xá tung bừng vui xuân mới,
Đàn em khoe áo mới lướt là.

Nhớ quá Saigon mừng một tết
Đầu năm đi lễ hái lộc chùa.
Khói hương ngào ngạt bay trong gió,
Thầm nguyện xuân vui khắp mọi nhà.

Nhớ quá Saigon ba ngày tết,
Mẹ dắt con mừng tuổi mọi nhà.
Hân hoan con được phong lì xì,
Đón tết mong ngày vui chớ qua.

Bây giờ đón tết xa quê nhà,
Giao thừa lạnh lẽo ngập hồn ta!
Xứ người đông đến xuân nào thấy.
Vui tết mà sao mắt lệ nhòa !

Đã hơn nửa đời ta xa xứ.
Mỗi lần xuân đến tuổi thêm già!
Nhớ những mùa xuân Saigon cũ,
Ước mơ được đón tết quê nhà.

Ước mơ được đón tết quê nhà,
Không còn lũ cộng ở quê cha.
Vui tết ta cùng đàn con cháu,
Hát mừng khúc nhạc đón xuân ca.

Ngọc Trân

Nhớ Tháng Năm Xưa

Lâu lắm từ ngày tàn cuộc chiến !
Nhiều đêm chuyện cũ vẫn hiện về ,
Vẫn thấy bạn mình trong lửa đạn ,
Chiến tranh nên chẳng hẹn ngày về .

Ba mươi năm lẻ sao nhanh quá !
Chuyện xưa mà cứ ngỡ hôm qua ,
Nửa đời còn lại thân biệt xít !
Vẫn nhớ vùng hành quân thiết tha

Những đêm ứng chiến vùng hỏa tuyến
Đêm đen nhìn ánh hỏa châu rơi ,
Chợt thấy trong lòng mình xao xuyến
Nụ hôn vội vã lúc chia phôi .

Có những đêm về nghe pháo rớt
Trong hầm nghe giọng hát chơi vơi
Từ máy phát thanh thương đời lính !
Cười vang bạn nói kể cuộc đời .

Năm tháng miệt mài cùng chiến đấu ,
Trong ta còn mãi mối tình đầu .
Bạn bè nhiều đứa vừa nằm xuống ,
Thanh thân ra đi chẳng hận sầu .

Đế rồi vận nước đành thua cuộc
Những tháng tư buồn vẫn trôi mau
Nhớ về quê mẹ lòng xao xuyến ,
Buồn này cho đến mãi ngàn sau

Ngọc Trân

Nhớ và Mong

Nhớ lại ngày xưa mới ra trường,
Về đơn vị mới vẫn lơn ton,
Ngày đầu nhận chức trung đội trưởng,
Đếm được mười tên thấy ...hết hồn!

Trung đội vừa bằng tiểu đội thôi,
Bị thương và chết trận vừa rồi,
Chưa kịp bổ xung thêm lính mới,
Có bao nhiêu đánh bấy nhiêu thôi.

Anh trung đội phó thật là chì,
Di lính lâu năm chẳng sợ chì,
Chỉ tôi kinh nghiệm vô cùng kỹ,
Lính tráng nhìn ai cũng thấy lỳ.

Những lần thay phiên đi kích đêm,
Cả toán dành thức giấc im lìm,
Mắt căng theo dõi tìm bóng giặc,
Một đêm hồi hộp mãi không quên.

Thầy trò đánh trận được mấy lần,
Trước lạ sau thành người rất thân,
Có lúc chia nhau từng miếng thuốc,
Cả khô gạo sây cùng chung phần.

Có người số phận quá mong manh,
Hy sinh cho đất mẹ an lành!
Gạt lệ dành chào tay vĩnh biệt!
Thương người nằm xuống tóc còn xanh!

Nhớ lần đi nhận đơn vị mới,
Chén rượu ân cần tiễn đưa tôi,
Những người lính trẻ buồn trong mắt,
Thấy thương trong chén rượu chia phôi!

Hơn nửa đời giờ ngời nhớ lại,
Buồn vui đời lính đã một thời,
Các người lính trẻ ngày xưa ấy,
Bây giờ tóc cũng bạc như vôi.

Có người đã vào miền miên viễn,
Có người ôm hận nước khôn nguôi!
Riêng ta mong lắm một ngày sẽ,
Gặp nhau trong những tiếng reo cười.

Ngọc Trân

Nhớ Về Một Người Lính Mũ Đỏ

Lời thơ của anh:

"... Mẹ tao muốn tao làm lính kiểng,
Lính kiểng châu thành lính phát phơ,
Tao muốn đời mình như cánh gió,
Ai đem nhốt gió được bao giờ"
(Cố Trung úy Dừ ... Lê Anh Thái)

Đọc thơ anh viết ngày xưa,
Thấy như trong gió
hoa di đang bay,
Lời thề
trường mẹ còn đây,
Anh đi vì nước
hăng say diệt thù,

Xá gì
một chút riêng tư,
Anh xem sinh tử
nhẹ như lông hồng.

Ra đi
anh chỉ ước mong,
Ngày mai quê mẹ
xuân hồng hoan ca,

Anh về
vui với mẹ cha,
Cùng nhau sống
dưới mái nhà yên vui.
Nhưng tin về luống ngậm ngùi!
Cánh dù đã học
thầy người hùng anh!

Giờ đây đọc lại thơ anh,
Lời thơ kêu dưng
rạng danh lính dù!

Ngọc Trân 19.....

Nhớ Xuân Quê Mẹ

Xuân này ta đã quá bảy mươi,
Cõi mộng dạo chơi hơn nửa đời,
Trông về đất mẹ xuân đang đến,
Nhìn lại quê cha tết tới rồi.
Đất khách nửa đời còn liệt xú,
Quê nhà một kiếp vẫn xa xôi.
Đón tết xú người lòng trống vắng,
Mừng xuân quê mẹ lệ đầy vơi.

Ngọc Trân

Nhớ Xuân Xưa

Ta lạc lõng mừng Xuân trên xứ lạ!
Không mai vàng khoe sắc đó Xuân sang.
Nhớ quê hương bao Xuân đến huy hoàng,
Tươi sắc thắm muôn hoa cùng khoe nhụy.

Ngày đầu Xuân gió mới man rất nhẹ,
Én lưng trời bay lượn khắp không gian,
Nắng xuân hồng hôn nhẹ tóc giai nhân,
Vang tiếng pháo đón chào mùa Xuân mới.

Khắp phố phường dập dìu đôi trai gái,
Đi lễ chùa cùng hái lộc đầu năm.
Quý bên nhau trong nghi ngút hương trầm,
Cùng khấn nguyện cho tình yêu tươi thắm.

Ta nhớ mãi những mùa Xuân nắng ấm,
Nơi tuyến đầu cùng bạn giữ quê hương,
Đón Xuân sang trong ước mộng bình thường,
Mong đất nước bình yên thôi lửa loạn.

Ta giờ đây nhìn mây trời âm đạm,
Nơi xứ người tuyết trắng phủ mênh mông.
Đón Xuân sang buồn nặng trĩu trong lòng,
Thương nhớ lắm những mùa Xuân quê mẹ.

Đêm giao thừa chúc nhau trong ngân lệ!
Ta tài hèn lòng thẹn với non sông,
Để giờ đây khi xa cách ngàn trùng,
Ta lại nhớ khi Xuân về đất mẹ.

Ngọc Trân

Nhớ Xuân

Cứ mỗi lần xuân về trên đất mẹ,
Nơi xứ người ngời nhớ lại tuổi thơ.
Đón xuân sang lòng nô nức mong chờ,
Ba ngày tết tung bừng khoe áo mới.

Ngày giáp tết chợ hoa bày ngập lối,
Nào hoa vàng khoe sắc thắm xinh tươi.
Kìa lung linh hoa cúc đẹp rạng ngời,
Những chậu quýt xum xuê đầy trái chín.

Đêm chợ tết đèn hoa giăng kín mít,
Theo sóng người đi dạo chợ du xuân.
Nơi quây hàng vang khúc nhạc mừng xuân,
Những phong pháo đỏ hồng như chào đón.

Lòng tươi vui nụ cười trên khóe mắt,
Vui câu chào hẹn gặp đón xuân sang.
Đón giao thừa nhà nghi ngút khói nhang,
Bàn thờ tổ bày hương hoa ngũ quả.

Tiếng pháo vang nổ dồn ngoài đầu ngõ,
Lòng rộn ràng chờ đón phút giao mùa.
Từ cụ già cho đến những em thơ,
Vui hớn hờ đón chào mùa xuân mới.

Thời gian qua xuân đi rồi lại tới,
Mỗi xuân về lại nhớ những xuân xưa.
Tuổi thơ qua mau quá có ai ngờ,
Xuân vẫn thế nhưng tuổi thơ đã mất.

Bây giờ đón xuân về trên đất khách,
Lòng bồi hồi như lúc tuổi còn thơ.
Xuân ơi xuân ta vẫn mãi đợi chờ,
Ngày xuân ấm tung bừng trên đất mẹ.

Ngọc Trân

Những Mùa Xuân Của Tôi

Ta ngồi đón Xuân về trên đất lạ
 Nơi xứ người Tết đến có gì vui?
 Chung quanh ta hoa tuyết bay khắp trời,
 Ngồi ngắm tuyết nhớ mai vàng xuân cũ.

Tuổi thơ ngây đón Xuân về ngoài ngõ,
 Cùng mẹ già đi hái lộc đầu năm,
 Ngắm đàn em đôi má thắm xuân hồng,
 Ba ngày Tết tung tăng khoe áo mới.

Những mùa xuân theo nhau qua rất vội.
 Xuân loạn ly ta cất bước lên đường,
 Từ già thầy cô, bạn hữu, mái trường.
 Vùng lửa đạn đang chờ ta phía trước.

Đón Xuân sang bạn cùng ta mơ ước.
 Mùa Xuân sau đất mẹ sẽ thanh bình,
 Quê hương mình thôi hết cảnh điêu linh,
 Ta trở lại mái trường xưa yêu dấu.

Nào ngờ đâu một mùa Xuân rướm máu!
 Ta ngâm ngùi dành súng gầy guộc lưng!
 Nửa giang sơn đã bị bọn bạo cường!
 Gom tất cả đau thương vào một mối!

Những mùa Xuân sau tràn đầy bóng tối,
Đón Xuân luôn trong những trại kiên giam.
Tuổi thanh xuân bỗng chốc bị hao mòn,
Tìm ực lửa nhưng đầu xanh đã bạc.

Rồi thời gian qua nhanh như gió thoảng,
Xuân lại về ta lại đón Xuân sang,
Nơi xứ người mừng Tết lệ tuôn tràn!
Xuân quê mẹ vẫn còn bao oan trái!

Bao Xuân đến trên quê hương vẫn vậy,
Vẫn lắm than nghèo đói chẳng mùa Xuân.
Nhìn quê hương với biển đảo mất dần,
Những em gái bán thân ra ngoại quốc.

Đón Xuân về ta cầu mong đất nước,
Sớm xua tan bao bóng tối kinh hoàng.
Cho dân mình sẽ thôi hết lắm than,
Được chung hưởng những mùa Xuân no ấm.

Ngọc Trân

Những Ngày Tháng Cũ

Ta gói trọn những năm dài tháng cũ
 Những vui buồn đời quân ngũ xa xưa.
 Chuyện hành quân thường thấy những đêm mơ
 Vung thép súng reo hò mừng chiến thắng.

Trong đêm đen nhìn hỏa châu thấp sáng
 Thầm nguyện cầu cho đất mẹ bình yên.
 Cho em thơ được giấc ngủ ngoan hiền,
 Cho lính chiến già từ đời sương gió.

Thương về em với muôn ngàn nỗi nhớ
 Thuở học trò lòng trong trắng thơ ngây.
 Dìu bước nhau dưới ngàn lá me bay
 Hoa phượng nở cho tươi làn môi thắm.

Cho ngây ngất lòng anh thêm say đắm
 Tuổi hẹn hò ngày tháng vụt qua nhanh.
 Khoác chiến y theo nhịp bước quân hành
 Em gái nhỏ ôm sâu trong ngực nhớ!

Ta vẫn nhớ đêm hoa đăng rực rỡ
 Vũ Đình trường thề giữ vững quê hương.
 Chia tay nhau mai ta lại lên đường
 Đời lính trận làm sao mà quên được.

Ta gói trọn biết bao nhiêu mơ ước
 Nên giờ đây sâu nặng trĩu bên lòng.
 Nhớ quê nhà lòng thẹn với non sông
 Ôm túi nhục xít người ai hay biết?

Ngọc Trân

Những Ngày Tù !

Bởi vì vận nước đành thua cuộc!
Cởi áo chinh nhân khoác áo tù,
Lòng ta ôm mối hờn vong quốc,
Ngay tại quê nhà hận ngàn thu.

Tháng năm tù mãi tận phương xa,
Rừng sâu xa cách chốn quê nhà,
"Khắc phục" quay về thời đồ đá,
Rau trái rừng thiêng nuôi sống ta.

Ta nhớ quê nhà tím ruột gan,
Trong tù ám ảnh nỗi kinh hoàng,
Dối cơm lạnh áo ta không sợ,
Chỉ sợ gia đình bị nghiệt oan.

Bọn chúng huênh hoang chửi mỗi ngày,
"Chúng mày lính nguỵ bọn tay sai,
Nếu không có đảng thì tao đã,
Mang bọn bay ra bắn cả bầy".

Ta cười mặc kệ bỏ ngoài tai,
Chúng tao đâu lạ gì bọn mày,
Bàn cờ quốc tế tao thua cuộc,
Bọn mày muốn giết cứ ra tay.

Bạn mây thờ chủ nghĩa ngoại lai,
 Tổ cha, tổ mẹ, tổ luân thầy,
 Tam vô là câu kinh nhật tụng,
 Dân chúng oán hờn bay có hay?

Một ngày trong tù tựa ngàn thu,
 Áo quần rách rưới ăn không no,
 Từng đêm nhớ lại thời chinh chiến,
 Vẫn thấy hiên ngang dưới bóng cờ.

Bạn tù nhiều đĩa vừa nằm xuống!
 Thân xác vùi chôn bên cạnh rừng,
 Không nén nhang không người đưa tiễn
 Vài tên đao huyết lệ rưng rưng.

Rồi có một ngày ta ra tù,
 Thân mình nào có được như xưa,
 Cắn cối già nua theo năm tháng
 Lòng cũng chai lỳ lệ đã khô.

Góc phố rêu xanh đã phủ mờ,
 Ta về thành phố ngỡ như mơ,
 Dìu hiu phố chợ người xa vắng,
 Ủ rũ hàng me vẫn ngóng chờ.

Phố luôn như một bãi tha ma,
 Nhà nhà cờ đỏ tựa máu pha,
 Lòng ta thốn thức niềm uất hận,
 Nhớ bóng cờ vàng nhớ thiết tha.

Ngọc Trân

Nỗi Buồn Bất Tận

Rồi một ngày tàn theo cơn mộng ước!
 Nợ tang bồng đã gầy gánh từ đây,
 Vì vận nước anh mang kiếp từ đây!
 Không oán trách phận làm trai đã trọn.

Chỉ thương em cùng mẹ cha héo mòn,
 Ngóng trông anh bao năm tháng biệt tin.
 Và nguyện cầu cho anh được yên lành,
 Nơi quê cũ em vẫn lòng chờ đợi.

Những tháng ngày nơi rừng sâu từ tội,
 Đêm từng đêm vẫn nhớ bước quân hành,
 Trong lòng anh bao nỗi hận vây quanh,
 Nhìn đất nước tả tơi theo năm tháng.

Bao chiến dịch là bấy nhiêu chiến thắng,
 Từ Kontum Quảng Trị đến Bình Long,
 Bạn và anh đã chiến đấu hết lòng,
 Để bảo vệ dân lành cùng ruộng lúa.

Có ngờ đâu một ngày tàn binh lửa,
 Đất nước gom về một mối đau thương,
 Vì thế cờ anh phải súng gươm buông,
 Vẫn kiên dũng trong nỗi buồn thua cuộc.

Mẹ Việt ơi chúng con đành hội ước,
 Lời thề xưa giữ nước đã không thành!
 Nên giờ đây giữa nơi chốn rừng xanh,
 Lòng u uất và nỗi buồn bất tận!

Ngọc Trân

Nỗi Nhớ

Ngày chia tay anh mang theo nỗi nhớ,
 Con sông buồn vẫn còn mãi trong tim,
 Dòng đời trôi tất cả vẫn im lìm,
 Nhưng nỗi nhớ dâng trào như sóng vỗ.

Em bên ấy mưa buồn rơi ngoài ngõ,
 Anh bên này tuyết lạnh buốt con tim!
 Bao đông qua xơ xác lá bên thềm,
 Sợi tóc cũng bạc phai theo ngày tháng!

Vẫn quay quắt trong cô đơn trống vắng,
 Bao lần về tìm mãi chẳng thấy (gặp) nhau
 Sân trường xưa hàng phượng vẫn khoe màu,
 Nhưng lối cũ bóng người đâu chẳng thấy?

Em yêu ơi thời hoa niên vụng dại,
 Tận cõi lòng nỗi nhớ vẫn mộng mênh,
 Tháng ngày qua đời trống vắng buồn tênh,
 Chỉ mong thấy trong mơ mình hai đứa.

Ngọc Trân

Phải Chi

Phải chi có em ngồi bên cạnh,
Anh sẽ ôm em sát vào lòng,
Cho thỏa những ngày mình xa cách,
Và những đêm dài ôm nhớ nhung.

Phải chi ta gặp nhau ngày trước.
Cái thưở mình không thuộc về ai,
Anh sẽ cùng em xây mộng ước,
Đi bước nhau trên quãng đường dài.

Phải chi những đêm dài trong mộng,
Người đến bên anh sẽ là em.
Tâm sự thâu đêm tròn giấc mộng,
Cùng kể nhau nghe vạn nỗi niềm.

Phải chi chỉ là mơ ước thôi!
Gặp nhau giờ đã quá nửa đời,
Tiếc nuôi cho nhau sao quá muộn!
Phải chi??? Sao hỏi mãi người ơi!

Ngọc Trân

Phận Gái Việt Nam

*Đất nước tôi những người con gái nhỏ,
Tuổi thơ ngây đôi tám thật dại khờ,
Em lớn lên trong câu hát giọng hò,
Của ruộng lúa của làng thôn chất phác.*

*Tuổi thơ em thơm hương đồng bát ngát,
Tâm hồn em trong trắng chẳng âu lo,
Bóng tai ương kéo đến thật bất ngờ.
Trời giông bão theo sau là lũ lụt.*

*Gia đình em bỗng trở nên sa sút!
Bỏ quê hương em lên chốn thị thành,
Nơi phân hoa em tìm kiếm mưu sinh,
Để giúp đỡ cho cha già mẹ yếu!*

*Bỏ sân trường để lo tròn chữ hiếu,
Có ngờ đâu cạm bẫy đã giăng ngang!
Kiếp hồng nhan chịu nghiệt ngã giữa đàng!
Để thiên hạ mua vui trên thân xác!*

*Đọc tin em lòng tôi thêm tan nát!
Kát xa giùm cho số phận hồng nhan!
Lòng hồn căm oán hận bọn hung tàn,
Vì tiền bạc đã không còn nhân tính.*

*Chúng cùng với bọn chính quyền lừa phỉnh,
Dụ dỗ em đi mãi tận phương xa,
Rồi từ ngày em lìa bỏ quê cha,
Lòng đau đổ khi nhớ về đất mẹ!*

*Rồi từng đêm em âm thầm nhỏ lệ!
Đến bao giờ mới trở lại quê hương?
Em hỏi em mang số kiếp đoạn trường!
Bao oan nghiệt đè lên thân xác nhỏ.*

*Toàn dân ơi xin vùng lên đập đổ
Bọn cầm quyền tàn ác với nhân dân,
Cũng chung tay đi cứu vớt các em,
Xin trả các em thương yêu ngày trước.*

Ngọc Trân

Quà Xuân Trong Tủ

Ta nhớ xuân xưa nơi tiền đồn,
Mừng xuân hoa nở khắp quê hương,
Hòa châu soi sáng đêm trừ tịch,
Ta đón xuân sang giữa chiến trường.

Rồi một mùa xuân tàn chiến tranh,
Giữ quê giấc mộng đã không thành,
Gánh nợ giang sơn đành tan vỡ,
Lao tù chôn kín cả tuổi xanh.

Sáng nay chợt thấy mai rừng nở,
Mới biết xuân về trên quê hương,
Nơi đây trại cấm trong rừng vắng,
Đón xuân mắt chợt lệ ưng ưng!

Mở gói quà xuân nhà mới gởi,
Sao nghe nồng ấm những thương yêu,
Gói sả mẹ vừa rang với muối,
Ăn vào con thấy bớt cô liêu.

Một gói muối mè thịt chà bông,
Gói cả yêu thương của tấm lòng.
Mẹ ơi! Con thấy mờ trong mắt,
Lòng mẹ bao la tựa biển Đông.

Vài dòng thư viết gửi cho anh,
Run run nét bút viết không thành,
Vẫn nhớ và yêu anh mãi mãi,
Sẽ đợi anh về đón mùa xuân.

Ta bạn chia nhau điều thuốc láo,
Quà xuân tuy chẳng có là bao,
Nhưng cũng ấm lòng khi tết đến,
Xuân về chia sẻ một niềm đau.

Ngọc Trân

Saigon Xưa

Tôi đã lớn lên từ thành phố đó,
Saigon ơi bao nỗi nhớ trong tôi,
Dù giờ đây xa cách đã lâu rồi,
Vẫn sống lại nhiều đêm trong mộng寐.

Saigon xưa với từng lừng phôi thi
Những nồn nao chào đón chúa Xuân sang,
Muôn cánh hoa khoe hương sắc huy hoàng,
Mừng Xuân đến ngoài sân vang tiếng pháo.

Saigon xưa với ngôi trường yêu dấu,
Hoa phượng hồng báo hiệu già từ nhau!
Ba tháng hè sao thấy quá dài lâu!
Trang lưu bút ghi bao tình bạn cũ.

Saigon xưa với bao nhiêu nỗi nhớ,
Bến Bạch Đằng rộn rã đón đưa nhau,
Trường Trưng Vương ghi dấu mỗi tình đầu,
Gia Long đã thay tên xa lạ quá!

Lê văn Duyệt nữ sinh chiều nắng hạ,
Chia tay em sau ngày phép cuối tuần!
Về quân trường trong nỗi nhớ bâng khuâng,
Khẽ hôn nhẹ mi ai đang dầm lệ!

Saigon xưa với ánh đèn hoa lệ,
Những đêm về nhộn nhịp thú vui chơi,
Đường phố vui tấp nập lược chân người,
Lính về phép quên đi đời sương gió.

Saigon ơi trong ta bao nỗi nhớ!
Đến bao giờ tìm lại dấu yêu xưa?
Thời gian trôi nhanh quá có ai ngờ,
Đã xóa hết Saigon yêu dấu cũ!!!

Ngọc Trân

Sao Quên Được

Nơi xút lạ anh ngồi ôm dĩ vãng,
 Nhớ về ai xa mãi tận cuối trời,
 Ngày anh đi là cách biệt đôi nơi!
 Vàng trắng khuyết tiền anh từ dạo ấy.

Anh ra đi nửa vầng trăng còn lại,
 Treo nghiêng trời lặng lẽ một mình em!
 Vẫn cô đơn ôm gối lẻ bên thềm,
 Và nhung nhớ cho đêm dài vô tận!

Hai đứa mình hai phương trời lận đận!
 Nhớ về nhau nào có được gì đâu.
 Nên bây giờ cho đến tận mai sau,
 Vẫn nhớ mãi người ơi sao quên được.

Đôi ta đã không tròn câu hẹn ước!
 Thời gian ơi sao vẫn mãi trôi mau?
 Có còn chăng đơn lẻ một vì sao,
 Vẫn dõi bóng một người trong đêm vắng.

Ngọc Trân

Sinh Nhật Tặng Quà

*Sinh nhật tặng em một món quà,
Chẳng cần mua sắm ở đâu xa,
Món quà ngay sát bên em đó,
Là một nụ hôn thật đậm đà.*

*Sinh nhật tặng em một món quà.
Bài thơ thương mến thật thiết tha,
Vần thơ vẫn nhớ đầy trang giấy,
Tình thơ xin mãi mãi mặn mà.*

Ngọc Trân

Ta Đã Xa Rồi Nhưng Vẫn Nhớ.

Ta đã xa rồi thuở kiếm cung,
Nhưng sao vẫn thấy nhớ vô cùng!
Những đêm ứng chiến trên đầu tuyến,
Sương xuống cho đầy thêm nhớ nhung.

Dời lính gian lao nhưng vẫn mơ ,
Vẫn mộng cùng ai chuyện hẹn hò.
Những đêm trốn pháo trong hầm kín,
Vẫn thả hồn theo những vần thơ.

Có những trưa hè nắng cháy da,
Những chiều mưa khóc lính xa nhà.
Bùn đen đất đỏ pha màu áo,
Vẫn nhớ về em nơi phố xa.

Nhớ những lúc hành quân chiều thu,
Nhìn lá rơi thương mấy cho vừa,
Những trưa lội nước sinh bì bõm,
Vẫn nhủ thầm em tan học chưa?

Ta đã xa rồi nhưng vẫn nhớ,
Bàn hè nằm xuống tuổi còn thơ.
Thân xác vui chôn lòng đất mẹ.
Binh thân ra đi chẳng hận thù!

Ôi những ngày xưa đã trôi qua,
Nhưng trong ta không thể xóa nhà,
Những đêm mộng寐 hồn ta đã,
Mơ về chốn cũ xa rất xa.

Ngọc Trân

Tại Chúng Mình Ngày Đó Quá Ngây Ngô

Ngày hai buổi đôi ta cùng chung bước,
 Sân trước vui quăn quýt tuổi ngây thơ,
 Anh ngu ngơ còn em quá dại khờ,
 Không dám nói cùng nhau cầu hẹn ước.

Rồi một ngày vì quê hương đất nước,
 Anh lên đường từ già mái trường xưa!
 Lòng vẫn thương vẫn nhớ mấy cho vừa,
 Nhưng cảm nín tình kia chưa dám ngỏ!

Dời lính chiến ngày càng xa thành phố,
 Bước quân hành quên mất cả thời gian!
 Một ngày nghe người đã bước sang ngang,
 Anh thầm trách mình yêu sao không nói.

Thời gian trôi lạnh lùng qua rất vội!
 Vẫn nhớ người vẫn nhớ những ngày xưa,
 Tại chúng mình ngày đó quá ngây ngô?
 Nên đã lỡ không cùng nhau chung bóng!

Có nhiều đêm tìm nhau trong giấc mộng,
 Sân trường xưa lối cũ vẫn xôn xao,
 Đón đưa nhau hoa Phượng hé môi chào,
 Chợt tỉnh giấc ngậm ngùi vương vấn mãi.

Ngọc Trân

Tháng Bảy Mưa Về Buồn Trong Nhớ!

Em hỏi anh tháng bảy về có nhớ?
Mưa ngâu buồn khóc Chúc Nữ Ngưu Lang!
Hay khóc đôi mình mộng đã dở dang?
Như bọt nước bong bóng mưa trước ngõ?

Anh ngồi đây vẫn còn ôm nỗi nhớ!
Không riêng gì tháng bảy có mưa ngâu,
Tình tháng qua lòng vẫn nặng mối sầu,
Nên nhớ mãi nhớ hoài ngày tháng cũ.

Ngày anh đi rồi xa dần thành phố,
Đường quân hành vẫn nhớ dáng người xưa,
Tình đêm buồn ngồi đếm ánh sao thưa,
Hay lặng lẽ ngắm hỏa châu ực sáng.

Chiều tiền đồn nhìn mưa buồn hiu hắt,
Chiến tranh dài đốt cháy tuổi thanh xuân.
Nhìn đau thương tang tóc trên quê mình,
Mãi chiến đấu anh quên lời hẹn ước!

Rồi một ngày đau buồn trên đất nước!
Anh bàng hoàng đau đớn súng quom lương.
Thân từ đây trên khắp nẻo quê hương,
Tháng bảy đến nhớ mưa ngâu năm cũ.

Bây giờ đây như chim trời xa xít,
Hơn nửa đời vẫn nhớ mãi khôn nguôi!
Người xưa ơi người mãi tận cuối trời?
Cho anh gửi vần thơ cùng nỗi nhớ.

Ngọc Trân

Tháng Tư Buồn !!!

*Cứ mỗi tháng Tư đến,
Lòng chợt se sắt buồn!
Nhớ tháng Tư năm trước,
Lòng vẫn còn vấn vương.*

*Tháng Tư hè đỏ lửa,
Ta từ thủ Bình Long,
Bạn ta cùng chiến đấu,
Cho Kontum kiên hùng.*

*Trên cô thành Quảng Trị,
Bạn chiến đấu hăng say,
Những khuôn mặt rạng rỡ.
Ngày thành phố cờ bay.*

*Bao tháng Tư nối tiếp,
Ta giữ vững quê hương,
Quê mẹ xanh màu lúa,
Em thơ vui đến trường.*

*Ài ngờ tháng Tư đen,
Bao nhiêu nỗi oan khiên,
Ta súng quom bỏ lại,
Ôm nỗi buồn triền miên.*

*Đất nước tàn binh lìa,
Ta ôm hận hàng binh,
Ôi ! bao nhiêu chiến thắng!
Một phút hồng diêu linh.*

*Rồi kể từ ngày đó,
Quê hương tràn đau thương!
Đất mẹ ôm buồn tủi,
Bởi một lũ vô lương.*

*Ta ôm sầu viễn xứ!
Nhớ quê hương xa vời,
Mong một ngày trở lại,
Đất mẹ trọn niềm vui.*

Ngọc Trân

Tháng Tư Vẫn Nhớ Về An Lộc

Tháng Tư vẫn nhớ về An Lộc,
Nhớ đôi Dòng Long nhớ bạn bè,
Bốn mươi năm chợt như giấc mộng,
Nhiều đêm chuyện cũ vẫn hiện về.

Tháng Tư vẫn nhớ về An Lộc,
Những ngày pháo giặc rớt như mưa,
Thị trấn như chìm trong biển lửa,
Bạn bè nằm xuống chết bất ngờ!

Tháng Tư vẫn nhớ về An Lộc,
Tay súng trong tay quyết giữ cờ,
Bao lần chiếm lại nơi địch đóng,
Đôi gió mờ chôn xác giặc thù.

Tháng Tư vẫn nhớ về An Lộc,
Nhớ đường quốc lộ số mười ba,
Dân lành gục ngã khi chạy giặc,
Giặc giết em thơ lẫn mẹ già!

Tháng Tư vẫn nhớ về An Lộc,
Những năm mờ chôn cất bạn bè,
Chẳng khói hương ấm hồn tử sĩ
Người đi chẳng hẹn được ngày về.

Tháng Tư vẫn nhớ về An Lộc,
Những ngày giải tỏa tỉnh Bình Long,
Xe tăng giặc chết nằm phơi xác,
Cờ vàng phát phới bạn cười vang.

Tháng Tư gom lại bao nỗi nhớ,
Cúc xanh giờ cũng đã thay màu,
Đơn nửa đời người thân liệt xít,
Nhớ về quê mẹ một niềm đau.

Ngọc Trân

Tháng Tư Vẫn Tháng Tư Buồn !

*Tháng Tư lại tháng Tư buồn!
 Bao năm sao cứ lòng hông xít người
 Quê hương thì mãi xa vời!
 Vẫn cay đắng vẫn ngậm ngùi nhớ thương.*

*Tóc xanh giờ đã pha sương,
 Tháng Tư buồn mãi vẫn vương trong lòng.
 Giữ quê mộng đã không tròn.
 Giữa đường sừng gầy quơm buồn ngõ vắng!*

*Bỗng dưng phút chốc tan hàng,
 Đoàn quân tan nát bàng hoàng nỗi đau!
 Xứ người ôm mãi nỗi sầu,
 Quê nhà giờ chỉ một màu tang thương!*

Tháng Tư vẫn tháng Tư buồn!

Ngọc Trân

Tháng Tư Về

Tháng tư về lặng ngời nghe biển khóc!
 Hoàng Trường Sa giờ đã mất còn đâu
 Bọn giặc tàu cường chiếm cả biển sâu
 Dàn chim cá cảm ngư dân đánh bắt.

Tháng tư về không còn nghe biển hát!
 Vì buồn thương cá chết trắng biển xanh!
 Formosa xả thải hại dân lành.
 Dân bốn tỉnh miền Trung đang đói khổ!

Tháng Tư về ngời buồn nghe dân tố,
 Ruộng đất bao đời công khó cha ông,
 Bọn cường quyền chiếm đoạt quá bất công,
 Còn dàn áp đánh dân lành, bắt bớ.

Tháng Tư về khóc buồn cho xứ sở,
 Bị bọn tàu năm chớp lữ tham quan,
 Đất thuê bao dài hạn khắp giang san,
 Còn gì nữa hỡi rừng vàng biển bạc?

Ngọc Trân

Tháng Tư

Tháng Tư buồn ngồi nghe biển khóc,
 Hoàng Trường sa giờ đã mất rồi!
 Bao nhiêu năm giặc Tàu cường chiếm,
 Biển hồn sóng vẫn mãi không thôi.

Tháng Tư buồn ngồi nghe biển khóc!
 Cá chết đầy bờ trắng biển xanh.
 Bốn tỉnh miền Trung ngư dân khổ,
 Formosa xả thải hại dân lành.

Tháng Tư buồn ngồi nghe dân khóc,
 Ruộng đất bao đời của cha ông,
 Bị bọn cường quyền đi chiếm đoạt,
 Nước mình sao đầy rẫy bất công.

Tháng Tư buồn vẫn nhớ một thời,
 Bạn bè một thuở tuổi đôi mươi,
 Rồi xa sách vở đi giữ nước,
 Từ sinh mặc kệ cứ vui cười.

Tháng Tư về tôi lại ngậm ngùi,
 Chuyện buồn ngày cũ vẫn chưa nguôi,
 Thành mất tướng cùng quân tuân tiết!
 Lưu danh hậu thế đến muôn đời.

Tháng Tư về tôi lại nguyện cầu,
 Cầu cho quê mẹ bớt nỗi đau,
 Bao quyền rồi sẽ mau sụp đổ,
 Tự do bác ái nổi nhịp cầu.

Ngọc Trân

Chị Em Oi Lòng Thanh Thản Sao Đành

"... Nợ nước non tình anh đã trọn dành
Sống thư thái để lòng thanh thản nhé !...." Khanh Trần
Cám ơn em hồi người em nhỏ bé,
Nhưng em ơi dù mộng đã tàn phai!

Trong lòng anh sao mãi vẫn vương hoài!
Vẫn nhớ mãi nhớ hoài thời bình lụa,
Nhớ bạn bè nhiều tên không còn nữa!
Bao người trai đã vội xếp bút nghiên.

Bỏ sân trường cùng với các bạn hiền,
Đi bảo vệ tự do cho đất nước,
Mang tuổi xuân với bao nhiêu mộng ước.
Để một ngày tàn tạ với thời gian.

Thằng phé nhân nhưng mộng cũ chưa tàn!
Thằng thân xác thấm vào lòng đất mẹ,
Còn lại anh vẫn hướng về quê mẹ,
Nhìn quê mình sao vẫn mãi khổ đau!

Hoàng Trường sa vào tay giặc từ lâu!
Thác Bản Giốc ải Nam Quan đã mất!
Bọn tay sai với giặc thù phương Bắc,
Đang ra tay đàn áp những dân lành.

Biết nói sao khi đất nước điêu linh!
Cho uất hận dâng trào như con sóng
Thời gian trôi cho lòng thêm cay đắng
Chị em ơi lòng thanh thản sao đành

Ngọc Trần

Thơ Tôi Thề Dậy!

Có người bảo thơ tôi hay lập lại,
Chuyện ngày xưa những chuyện của chiến trường,
Rồi làm thơ khắc khoải với nhớ thương,
Cứ nhắc mãi nhắc hoài nghe phát chán!

Biết nói sao khi tôi cùng các bạn,
Rồi mái trường lúc tuổi mộng đang xanh,
Từ liệt mẹ cha với ước vọng chưa thành
Cùng bạn hữu lên đường đi chiến đấu.

Đời chiến binh miệt mài trong giông bão,
Chỉ mong sao quê mẹ được yên bình,
Cho dân lành thoát khỏi cảnh điêu linh,
Và đất nước không còn quân giặc đỏ.

Nào ngờ đâu giữa đường đành tan vỡ
Tháng tư buồn áo trận súng gươm buông.
Nửa đời sau cam phận kiếp tha hương
Nên chuyện cũ không bao giờ quên được.

Thơ của tôi chuyện vui luôn thưở trước,
Tuổi học trò vụng dại với tình yêu.
Tuổi vào đời với mơ mộng thật nhiều,
Và tiếc nuối cho cuối đời còn lại!

Thơ của tôi ngậm ngùi người ở lại,
Những thương binh lắm lũi với thời gian!
Những mộ bia năm tháng đã phai tàn,
Cho người thấy sự trả thù nhờ nhuốc.

Thơ của tôi gọi người dân toàn quốc,
Hãy đứng lên chống lại bọn tham quan,
Và chung lưng chống bọn giặc hung tàn,
Lũ Tàu cộng cùng tay sai bán nước.

Tuổi trẻ tôi đã không tròn mơ ước
Thì xin đem tâm sự vụn vào thơ.
Xin đừng chê những ngớ ngẩn trong thơ,
Chỉ có thế thơ tôi là thế đấy!

Ngọc Trân

Xuân Buồn

Sáng nay thức dậy chợt buồn
Thấy đời như giấc mộng thường mà thôi.
Tuổi xuân một thoáng mây trôi
Dời ta nghĩ lại đầy vơi được gì?

Xuân đến rồi xuân lại đi
Quê hương còn đó ngày về càng xa.
Dón xuân lòng chợt xót xa,
Tuổi xuân ngày trước đã qua mất rồi!

Bao nhiêu mộng cũ đành thôi
Hận xưa thì vẫn chưa nguôi trong lòng.
Nhiều đêm trong mộng chấp chùng
Thấy trong lửa đạn vẫn còn hăng say.

Cắt mình mộng đã xa bay
Ngoài sân tuyết trắng vẫn rơi lạnh lùng
Xứ người đón tết giữa đông
Xuân về quê mẹ sao lòng buồn tênh !!!

Ngọc Trân

Xuân Di Xuân Đến!

*Xuân di xuân đến lại mùa xuân,
Tuổi già xộc đến nên thương thân.
Xứ mẹ xuân về mai vàng nở,
Quê người đông đến tuyết trắng sân!*

*Lận đận những xuân về đất khách,
Lao đao bao đông đến khổ thân!
Vẫn muốn lạc quan trong cuộc sống,
Mà sao buồn mãi kiếp tha nhân!*

Ngọc Trân

Xuân Lại Đến!

Không hẹn mà xuân lại đến rồi.
Ngàn hoa đua sắc khắp nơi nơi
Đất khách đông về thêm lạnh lẽo
Quê nhà xuân đến quá xa xôi.
Vui xuân lại thấy lòng se sắt,
Mừng tết sao trong dạ bồi hồi.
Bao mùa xuân đến trên đất lạ,
Riêng ta lòng vẫn thấy buồn thôi.

Ngọc Trân

Xuân Tha Hương

*Xuân này ta vẫn mãi tha hương
Ra cách quê cha vạn dặm trường.
Đón xuân đất khách lòng nhung nhớ
Mừng tết quê người dạ vẫn vương!
Mai vàng khoe sắc đâu không thấy
Tuyết trắng tung bay khắp phố phường.
Giao thừa lòng hướng về quê mẹ
Mong sao xuân tới sẽ hồi hương!!!*

Ngọc Trân

Xuân Thăm Mẹ

*Nhớ thuở còn thơ mừng xuân đến,
Mẹ cùng con hái lộc đầu năm,
Nhìn con khôn lớn cao hơn mẹ,
Mẹ mừng con mẹ sắp thành nhân.*

*Ai ngờ chiến cuộc tràn đất nước
Con theo tiếng gọi đi lên đường,
Đã bao xuân đến không về được.
Mong con tóc mẹ đã pha sương!*

*Con say chiến đấu quên ngày tháng,
Bao mùa xuân đến lại qua đi,
Hôm dừng quân lại bên rừng vắng,
Thấy mai vàng nở biết xuân về.*

*Đời lính miệt mài theo năm tháng.
Vui luôn trên khắp nẻo hành quân,
Vẫn nhớ mẹ già khi xuân đến,
Mong con mẹ chẳng có mùa xuân!*

Rồi một mùa xuân đến thật buồn!
Tang thương trên khắp chốn quê hương!
Thua cuộc con đành thân liệt xứ!
Đón xuân vẫn nhớ chuyện chiến trường.

Xuân này con đến mừng tuổi mẹ,
Thấy mẹ già đi tóc bạc nhiều,
Nuôi con khôn lớn đời dâu bể,
Nên lòng con chợt thấy nao nao.

Mẹ ơi ! Lòng mẹ như sông biển
Con biết bao giờ đền đáp ơn
Hôm nay xuân đến mừng tuổi mẹ
Mẹ hiền xin hiểu chút lòng con

Ngọc Trân

Xuân Về Đất Mẹ Chẳng Còn Vui

*Xuân về đất mẹ chẳng còn vui!
Nam quan Bản Giốc mất lâu rồi,
Trường sa cũng đã vào tay giặc,
Giặc Tàu giờ chúng ở khắp nơi.*

*Giặc Tàu giờ chúng ở khắp nơi,
Bình Dương chúng đã dựng phố rồi,
Tây nguyên chúng cũng đang khai thác.
Ô nhiễm môi trường đất nước tôi!*

*Tôi ngồi nhìn lại đất nước tôi,
Cái bọn cộng quân bán nước rồi,
Thằng Trần quang Thanh vừa tuyên bố,
Nhớ ơn Trung quốc đến vạn đời.*

*Rồi Nguyễn chí Vĩnh hăm he dân,
Muốn yên thì không được biểu tình,
Bởi vì Trung quốc là mẫu mực.
Dân nghe nó nói lòng thêm khinh.*

*Bọn này chắc ăn phải lừa mê,
Của thằng Tàu cộng nên u mê,
Thất phu trong nước họ còn liết,
Ngàn năm Bắc thuộc vẫn còn ghi.*

Xuân về đất mẹ chẳng còn vui!
Bởi lũ tham quan cướp đất rồi,
Tiên Lãng chưa xong thì chúng lại,
Văn Giang chúng đánh dân tôi rồi,

Xuân này buồn lắm mẹ hiền ơi!
Con vẫn lang thang tận xứ người,
Từ khi giặc cộng vào chiếm đất,
Mang con gả bán khắp mọi nơi.

Mang con gả bán khắp mọi nơi,
Qua Hàn qua tận đảo xa xôi,
Tết này con nhớ về quê mẹ,
Đón xuân trong nỗi nhớ ngậm ngùi.

Đón xuân tôi chỉ biết chúc thôi,
Chúc cho dân chúng biết thức thời,
Năm mới quyết vùng lên giết giặc,
Diệt bọn tay sai cứu giống nòi.

Ngọc Trân

Xuân Về Nhớ Bạn

Nơi xứ người cuối năm chờ tết đến,
 Nhớ tụi mày tao mừng tết chẳng yên.
 Ở nơi này tuy tao chẳng cần tiền,
 Nhưng tết đến thấy lòng buồn vô hạn.

Nhớ tụi bay nhớ một thời ly loạn,
 Đón xuân về tay súng giữ quê hương.
 Bạn chúng mình ước mộng thật bình thường,
 Mong xuân đến quê hương tàn binh lửa.

Có ngờ đâu nhiều thằng đành dang dở,
 Nợ núi sông trả lại một phần thân !
 Thằng đui què thằng cụt cả đôi chân!
 Sống vật vờ đọa đầy trên đất giặc!

Xưa kiêu hùng giữa lẫn tên mũi đạn,
 Nay sa cơ thân tàn tạ khổ đau!
 Vẫn hiên ngang không oán trách kêu gào,
 Trên quê mẹ ôm nỗi hờn mắt nước!

Vẫn từng đêm trước bàn thờ tổ quốc,
 Nhớ chúng mày tao thẹn với lương tâm.
 Đã không cùng hoạn nạn chung một lòng,
 Bỏ bè bạn tìm đường đi lánh nạn.

Hôm nay đây đón xuân về nhớ bạn,
 Tết xa nhà đã mấy chục năm qua.
 Nhớ bạn mày tao thấy mặt lệ nhòa!
 Thương nhớ lắm những bạn bè năm cũ.

Ngọc Trân

Xuân Về Xứ Lạ

Đã hơn nửa đời thân biệt xứ!
 Xuân về xứ lạ có gì vui!
 Chỉ thấy quanh ta đầy tuyết trắng,
 Mùa đông băng giá ngập hồn tôi!

Quanh quẽ không gian toàn mây xám
 Mùa đông chẳng cánh én bay về
 Nơi đây xứ lạnh nên buồn lắm
 Nhớ tết quê nhà được tình quê.

Không một cành hoa chào xuân mới,
 Ngậm ngùi nhang khói nhớ tổ tiên,
 Quê hương thì cách xa ngàn dặm,
 Bao mùa xuân vẫn mãi lưu phiền.

Ngồi nhìn con cháu vui mừng tết,
 Dân hoan trên nét mặt thiên thần,
 Một chút vui xuân trên đất khách,
 Quây quần chỉ được mấy người thân.

Nhớ những bạn bè thời thơ ấu,
 Trường cũ rừng xưa cùng có nhau,
 Ngày xuân trên tuyến đầu ngăn giặc,
 Bây giờ hồn bạn ở nơi đâu?

Ừ thôi xuân đến xuân cứ đến,
 Người vui xuân mới cứ việc vui.
 Có ai ngăn được xuân không đến?
 Riêng ta xuân đã chết lâu rồi!

Ngọc Trân

Toàn Dân Oi ! Xin Hãy Đứng Lên

"Nam Quốc sơn hà nam đế cư". *

Trang sử ngàn năm chẳng phai mờ,
Bao lần xâm lược bao lần bại,
Bọn Tàu quên chuyện cũ rồi ư?

Cũng vì đảng Việt cộng vong nô,
Thờ Tàu cùng chủ nghĩa tam vô.
Nên chúng ỷ đông bèn lấn chiếm.
Biển đảo mất dần chúng làm ngọc.

Dảng hèn với giặc ác với dân,
Chúng cấm dân không được biểu tình.
Chỉ dám hô lên là "tàu lạ",
Mặc cho Tàu giết ngư dân mình.

Giặc Tàu cướp biển đảng nín thinh,
Phản đối qua loa muốn "hòa bình",
Vì sợ quan thầy không vừa ý.
Người phát ngôn chỉ nói loanh quanh.

Bây giờ Tàu ỷ thế đông người,
Xua tàu ra dọa chiếm biển khơi.
Dem dàn khoan lấn vào hải phận,
Muốn chơi trò lấy thịt đè người?

Toàn dân ơi! Xin hãy đứng lên,
Đẹp quân xâm lược với bạo quyền.
Giữ vững đất đai cùng biển đảo,
Xứng danh con cháu của rồng tiên.

Ngọc Trân

* Thơ Lý Thường Kiệt.

Tóc Phai Màu Chuyện Cũ Vẫn Chưa Phai

Tóc phai màu chuyện cũ vẫn chưa phai
 Cho nên vẫn mơ hoài về chốn cũ
 Ta xa nhau bởi vì đâu cách trở?
 Một vầng trăng sao vẫn mãi chia đôi

Nửa vầng kia thương nhớ một phương trời
 Nửa còn lại vẫn vương hình bóng cũ!
 Lá vàng rơi thu lại về ngoài ngõ
 Tím hoàng hôn hồn hồn trăn trở về đâu?

Mưa thu rơi mà ngõ giọt mưa ngẫu
 Trăm nỗi nhớ như sông dòng biển nhớ,
 Thời gian ơi đã bao mùa cách trở
 Con sóng buồn vẫn dờn dập bờ thương!

Ta về đây lặng đứng ngắm phố phường,
 Thấy xa lạ lạc loài như Từ Thức.
 Hàng phường cũ đang cùng ta thốn thức
 Còn tìm đâu phố cũ bước chân quen?

Người xa rồi và chắc cũng đã quên?
 Như thuyền cũ giờ xa rồi bến vắng.
 Giã từ chốn xưa lòng nghe mặn đắng
 Tóc phai màu chuyện cũ vẫn chưa phai!

Ngọc Trân

Tôi Biết

Tôi biết từ đây hết đợi chờ!
 Sầu thương tím ngắt cả vầng thơ!
 Có người con gái sang lên ấy.
 Mang cả tình tôi với hững hờ!

Rồi một ngày mai pháo đỏ hồng.
 Tiến người con gái bước sang sông.
 Vầng thơ thương nhớ thôi không viết,
 Để tả tình tôi em biết không?

Tôi biết ngày mai em vui qui.
 Ngày vui em có nhớ nhung gì?
 Riêng tôi lòng đã thành băng giá!
 Từ lúc nhìn em cất bước đi.

Tôi biết ngày mai tôi chết đi,
 Ngàn năm em có tiếc thương gì?
 Vô tình em đã không còn nhớ,
 Có người ôm một khối tình si!

Ngọc Trân

Tôi Là Người Trong Cuộc.

Cũng chỉ vì tôi là người trong cuộc,
Nên nhớ hoài ngày cuối tháng tư xưa,
Ngày đau thương đã tràn ngập cõi bờ!
Ngày buồn sóng ngày uất hờn sông núi!

Ngày đất nước đã gom về một mối,
Mối ngục tù mỗi mất hết tự do!
Ngày nước tôi đã bị bọn cộng nô,
Xóa tất cả những gì cao quý nhất.

Ngày liệt bao gia đình nuôi uất hận!
Người tha hương người tù ngục rừng sâu!
Bao tháng tư đất nước vẫn một màu,
Màu u ám đang phủ trùm khắp lối!

Dân tộc tôi vẫn sống trong tăm tối!
Vẫn còng lưng một nắng với hai sương,
Vẫn quanh năm chống chọi với tai ương!
Bị đầy đọa bọn cường hào kiêu mới.

Chúng chiếm đất của dân oan vô tội!
Chúng cam tâm dâng hiến đất cho Tàu,
Cắm dân mình bày tỏ nỗi ơn sâu.
Với chiến sĩ bỏ mình vì tổ quốc.

Cũng chỉ vì tôi là người trong cuộc,
Vẫn nhớ hoài chiến thắng tháng tư xưa.
Quảng trị quân ta anh dũng dựng cờ.
Trận An Lộc Kon tum ghi chiến tích.

Tôi vẫn nhớ những tướng quân bách chiến.
Tháng tư đen về họ đã cùng nhau.
Chết theo thành chứ quyết không đầu!
Tên tuổi mãi sống hoài theo năm tháng.

Những tháng tư qua dần theo năm tháng,
Ta còn đây lòng thẹn với non sông.
Nỗi đau xưa vẫn nung nấu trong lòng.
Vẫn nhớ mãi vì tôi người trong cuộc.

Ngọc Trân

Tôi Viết Bài Thơ Tặng Một Người

Tôi viết bài thơ tặng một người,
Chưa vui tâm sự đã chia phôi!
Ngày đi lặng lẽ không từ giã,
Nhỏ lệ âm thầm thương nhớ thôi.

Rồi những chiều thu nắng úa vàng,
Lặng nhìn lá rụng buồn mênh mang,
Người ơi! Thu lại mang sầu đến,
Nhớ bóng hình ai xa ngút ngàn.

Một lần để nhớ mãi một đời,
Nụ hôn như còn đọng trên môi,
Cho lòng vương vấn tim xao xuyến,
Mãi mãi trong ta một bóng người.

Tôi viết bài thơ tặng một người,
Cuối trời người có hiểu giùm tôi?
Bao nhiêu kỷ niệm bao nhung nhớ,
Vẫn mãi trong tôi một bóng người.

Ngọc Trân

Trang Thơ Cũ

Hôm nay đọc lại trang thơ cũ,
Chợt thấy buồn dâng ngập cõi lòng!
Người ở nơi nào người có biết?
Trong ta tình có cũng như không.

Bao năm xa vắng người đi biệt.
Bỏ lại sau lưng những hẹn thề.
Ta vẫn còn đây bao kỷ niệm,
Mong lắm người ơi một ngày về.

Dù biết đời ta chẳng có nhau.
Vẫn mãi trong ta chuyện ban đầu,
Để từng đêm đến lòng thổn thức
Lệ tràn cho đến mãi ngàn sau!

Đời vẫn trôi qua theo tháng ngày!
Đém buồn theo những áng mây bay.
Nhìn lại quanh ta sao trống vắng,
Lạnh lùng như ngọn gió heo may!

Hôm nay đọc lại trang thơ cũ,
Để nhớ để thương mãi một thời,
Người ở nơi nào người có biết,
Ta vẫn buồn thương nhớ bóng người!

Ngọc Trân

Trưng Vương Ngày Xưa Ấy

Trưng Vương ngày xưa ấy.
Tóc thề chấm ngang vai,
Em gót son bước nhẹ,
Tung tăng trên phố dài.

Trưng Vương ngày xưa ấy.
Áo dài trắng tung bay.
Hoa phượng hồng đôi má.
Cho lòng anh thương hoài.

Trưng Vương ngày xưa ấy.
Cổng trường ai đứng chờ,
Công viên ai đứng đợi,
Thành tượng đá chờ vờ!

Trưng Vương ngày xưa ấy.
Nhớ hoài đôi mắt ai,
U uẩn chiều tiễn biệt!
Người chinh chiến miệt mài!

Trưng Vương ngày xưa ấy.
Người xưa còn hôm nay?
Bao năm rồi xa cách,
Cho thương nhớ hao gầy!

Ngọc Trân

Tự Thán

Hơn bảy mươi năm vútong bụi trần.
 Kiếp người mộng ảo trôi sa chân.
 Bao năm vẫn cứ u mê mãi !
 Đường về nẻo cũ đã quên dần !!

Ngắm nhìn thế sự toàn đau thương !
 Cõi tạm này đây lắm đoạn trường !
 Công danh rồi cũng như mây khói .
 Nào ai thoát được quĩ vô thường ?

Một thoáng đời như giấc chiêm bao .
 Lao đao cõi tạm đến khi nào ?
 Lặn dận mãi mê vòng danh lợi .
 Xuôi tay nào có khác gì nhau ?

Xin được rời xa nơi lén mê
 Bờ giác là nơi ta tìm về
 Thân tâm an lạc vui ngày tháng
 Suối tịnh là nơi đón ta về

Ngọc Trân

Tường Đã Quên

Tường đã quên mà sao vẫn yêu,
Không những yêu mà lại yêu nhiều,
Yêu quê hương với trang sử cũ,
Yêu cánh đồng quê tiếng sáo diều.

Tường đã quên mà sao vẫn thương,
Thương tuổi học sinh dưới mái trường,
Thương trang sách mới thơm mùi mực,
Thương thầy cô với bạn cùng trường.

Tường đã quên sao vẫn vẫn vương,
Áo trắng ai bay giữa phố phường,
Những giờ tan học cùng chung bước,
Ba tháng hè xa bao nhớ thương.

Tường đã xa mà vẫn thấy gần,
Những ngày binh lửa lược chinh nhân,
Tay súng trên tay gìn giữ nước,
Mong cho quê mẹ được an lành.

Tường đã quên sao vẫn nhớ hoài,
Suốt đời tôi sẽ chẳng phai phai,
Đường về quê mẹ mong gần lại,
Mộng ước yêu thương được trải dài.

Ngọc Trân

Tương Tư!

*Tương tư
ôm một bóng hình,
Gởi thương
gởi nhớ
về miền xa xa!!!
Bóng người
thì đã khuất xa,
Còn ta
với ánh trăng tà buồn tênh.*

*Dắm mình
trong giấc cô miên,
Đêm đêm ôm giấc
muộn phiền từ đây.
Dợi chờ ai?
Người có hay?
Để cho thu tím
nhạt phai tình nồng.*

Nhớ ai
Ngày đợi đêm mong,
Bốn mùa vẫn chỉ
lạnh lùng mùa đông.
Trong lòng
nỗi nhớ mênh mông,
Nhớ ngày tháng cũ
ta cùng bên nhau.

Phút giây
đằm ấm người trao,
Mà giờ ta đã
mất nhau nửa đời.
Người ơi
thôi nhé đành thôi
Đêm đêm
vẫn nhớ
dáng người ngày xưa.

Ngọc Trân

Ước Nguyện

Khi tôi chết xin được như ý nguyện,
Lá quốc kỳ xếp gọn đặt kề bên,
Trong quan tài và bên cạnh xác thân,
Cho âm lại hồn tôi đang băng giá.

Nhớ khi xưa quê mình trong binh lửa,
Giữ quê hương tôi từ già mái trường,
Cùng bạn bè đi bảo vệ quê hương,
Mong đất nước thoát tay loài giặc dờ.

Vững tay súng miệt mài trong gian khổ,
Bao nhiêu lần chiến thắng dựng cờ bay,
Nào ngờ đâu đất nước có một ngày,
Dành tan vỡ súng gươm buông từ đây!

Kiếp tha hương lòng tôi luôn mong đợi,
Có một ngày tươi sáng trên quê hương,
Toàn dân đứng lên quét sạch bạo cường,
Cho đất nước được tự do hạnh phúc.

Còn riêng tôi xin được như mong ước,
Nếu một mai tôi mất tại nơi đây,
Lá cờ vàng đặt cạnh xác thân này,
Để mãi mãi cùng tôi vào miên viễn.

Ngọc Trân

Uống Cạn Ly Này Rồi Ly Nữa

Uống cạn ly này rồi ly nữa,
 Bọn mình lâu lắm mới gặp nhau,
 Thằng khùng trời lạ thằng lười sóng,
 Riêng tao xông xáo tận tuyến đầu.

Uống cạn ly này rồi ly nữa,
 Quê mình khói lửa đã bao lâu?
 Lỡ sinh làm kiếp trai thời loạn,
 Gánh nợ giang sơn phải vướng vào.

Uống cạn ly này rồi ly nữa,
 Nhớ quân trường cũ mình có nhau,
 Những đêm ứng chiến Tảng non Phú,
 Nhìn hỏa châu rơi nhớ tình đầu.

Uống cạn ly này rồi ly nữa,
 Mừng mày vừa thoát trận Hạ Lào,
 Tao cũng vừa ra từ An Lộc,
 Tử sinh tựa một giấc chiêm bao.

Uống cạn ly này rồi ly nữa,
 Bọn bè còn lại được bao nhiêu?
 Thằng còn thằng mất nào ai biết,
 Chỉ thấy tên trên mục phân ưu!

Uống cạn ly này rồi ly nữa,
Ngày mai nào liết được ra sao?
Tổ quốc ghi ơn trên năm mộ,
Hay thân vùi dập giữa chiến hào?

Uống cạn ly này rồi ly nữa,
Ngày mai mình lại chia tay nhau,
Thằng tung cánh sắt vào lửa đạn,
Thằng về làm bạn với hải âu.

.....
Uống cạn ly này rồi ly nữa ,
Nửa đời mình mới gặp lại nhau,
Mình nhau sao thấy buồn trong mắt!
Chợt thấy ta như những thóc nào.

Uống cạn ly này rồi ly nữa,
Quê hương bỏ lại một niềm đau,
Giấc mộng năm xưa đành khép lại,
Chuyện mình như một giấc chiêm bao.

Ngọc Trân

Văn Thơ Dệt Mộng!

Đêm thức giấc một mình anh một bóng,
Nhớ thật nhiều nhưng biết nói sao đây.
Muốn ôm em trong giấc mộng đêm dài,
Muốn quán quýt bờ môi hôn ngọt lịm.

Bao kỷ niệm lời trao nhau âu yếm,
Lần hẹn hò gặp gỡ sao quá nhanh!
Vòng tay ôm cho khao khát ân tình.
Vẫn nhớ mãi nụ hôn đầu trêu mến.

Càng xa nhau tình mình càng tha thiết,
Lại trách thầm sao mình đã mất nhau.
Tri âm ơi mai này biết về đâu?
Anh nhớ mãi làm sao mà quên được!

Những vần thơ những mặn nồng tha thiết.
Gởi về em cho tất cả về em,
Rồi từng đêm anh lại muốn từng đêm.
Trong giấc ngủ dịu nhau vào mộng đẹp.

Ngọc Trân

Vẫn Dắm Say

Yêu người nhưng chưa trọn vòng tay!
 Từng đêm nỗi nhớ vẫn đọng đầy
 Người ở nơi nào người có biết
 Ta vẫn yêu người vẫn đắm say.

Anh vẫn yêu em như thuở nào,
 Cho dù mình đã chẳng còn nhau!
 Vẫn mãi trong anh bao kỷ niệm,
 Nụ hôn đầu ta đã vội trao.

Một thoáng đời qua như giấc mộng,
 Trong anh vẫn nhớ chuyện ngày xưa,
 Nhiều đêm trong giấc chiêm bao ngẩn,
 Lại thấy hẹn nhau bên lối xưa.

Hơn nửa đời người nửa vòng quay,
 Nửa vòng trái đất người có hay?
 Ngày đi vội quá không từ liệp,
 Ta vẫn yêu người.. vẫn đắm say.

Ngọc Trân

Vẫn Mãi Trong Anh

*Ta muốn dìu nhau vào trong mơ,
Nhưng ước mơ sao vẫn xa mờ!
Anh nói xứ lạ bao năm tháng,
Bao giờ ta mới nối đường tơ?*

*Em của ngày xưa giờ chốn nao?
Tìm em giờ biết ở nơi nào?
Thời gian còn đó bao kỷ niệm,
Không biết bao giờ mới gặp nhau?*

*Muốn được nhìn vào đôi mắt sâu,
Bao nhiêu năm tháng đã hoen sầu!
Thời gian trôi mãi như giòng nước,
Vẫn mãi trong anh chuyện tình đầu.*

Ngọc Trân

Vẫn Mãi Trong Tim Chuyện Ban Đầu

Ngoài hiên lành lạnh gió thu về .
 Buồn trông từng cánh lá bay đi ,
 Bâng khuâng nhớ những mùa thu trước ,
 Bóng dáng người xưa chợt hiện về .

Chẳng biết người có thương mình không ?
 Mà sao mình cứ nhớ trong lòng !
 Từng đêm ôm nỗi buồn vương vấn ,
 Chẳng biết người có hay gì không ??

Để rồi năm tháng dần qua mau ,
 Bao nhiêu thu tới bấy nhiêu sầu .
 Người đi thu đến mang sầu tới .
 Vẫn mãi trong tim chuyện ban đầu .

Vẫn mãi trong tim chuyện ban đầu .
 Cho nên vương vấn mãi ngàn sau !
 Thu về lòng chợt bâng khuâng quá .
 Hình bóng năm nào em ở đâu ?

Ngọc Trân

Vẫn Nhớ Mãi Saigon Xưa

Ta về đây giữa Saigon thương nhớ,
 Phố quen xưa sao lạ những tên đường
 Tượng đá buồn nhìn cảnh cũ tang thương,
 Còn đâu nữa những công viên hò hẹn.

Thương xá Tax thân yêu giờ đã mất
 Con đường xưa Nguyễn Huệ cũng chẳng còn.
 Người thì đông nhưng cảnh thật vô hồn,
 Lòng tiếc nuối Saigon không còn nữa!

Ta về đây giữa phố phường bỏ ngõ,
 Làm sao tìm lại được bước chân quen?
 Ngôi trường xưa thay đổi đã bao phen.
 Xa lạ lắm những hàng cây phượng đỏ!

Ta về đây tìm đâu ra chốn cũ,
 Những thân quen giờ phiêu bạt nơi nào?
 Một lần thôi cho thương nhớ dạt dào,
 Vẫn nhớ mãi Saigon xưa yêu dấu.

Ngọc Trân

Vẫn Nhớ Mãi

Bao thu rồi em nơi nào có liết?
 Anh giờ đây nỗi nhớ vẫn dong dầy,
 Vẫn vời trông theo những áng mây bay,
 Về chốn cũ với bao nhiêu kỷ niệm.

Anh vẫn nhớ một chiều mây giăng tím,
 Nắng sân trường hiu hắt buổi tiễn đưa,
 Anh lên đường vai nặng gánh sông hồ,
 Vẫn nhớ mãi ánh mắt buồn tha thiết.

Đã bao lần tưởng chừng như vĩnh liệt,
 Chốn bình đao nào biết được ngày mai?
 Nợ non sông gánh nặng cả đôi vai,
 Chỉ mong ước sớm tàn cơn lính lửa.

Thư em viết anh vẫn thường nhận đủ,
 Vẫn biết em vui sách vở sân trường,
 Trong lòng anh luôn nhớ đến người thương
 Nhưng không dám hỏi em em nào liết?

Đường hành quân nhiều gian nguy khôn xiết,
 Thư viết bao lần anh chẳng gửi đi,
 Sợ vì anh em lỡ tuổi xuân thì,
 Dành ôm kín chuyện yêu thương vụng dại.

Rồi một ngày được tin ngoài liên ải,
Em theo chồng bỏ lại mái trường xưa,
Ngoài tuyến đầu anh chợt thấy bơ vơ!
Và từ đó như lòng thôi thương nhớ.

Hơn nửa đời tự nhiên lòng chợt nhớ,
Nhìn mùa thu ảm đạm đến bên sông,
Thương nhớ về ai ..thương nhớ mệnh mông!
Vẫn nhớ mãi người ơi sao vẫn nhớ!

Ngọc Trân

Vẫn Nhớ Về Ai!

Đã bao năm rồi ta mất nhau!
 Trong anh vẫn nhớ chuyện ban đầu,
 Ngày em cất bước sang bên ấy,
 Anh đã âm thầm mang đến đau!

Rồi một ngày anh bước lên đường,
 Ra người ra mãi tận biên cương,
 Em nơi chốn cũ nào hay biết?
 Có người vẫn nhớ một người thương.

Nhìn hoàng hôn xuống với cô liêu,
 Lửa hương yêu vẫn cháy thật nhiều,
 Nhớ lắm trường xưa thời hoa mộng,
 Áo dài tha thướt dáng em yêu.

Anh vẫn miệt mài trong khói lửa,
 Em sống cùng ai vẫn vô tình.
 Đau biết có người xưa chung lối,
 Mãi mãi mang theo một bóng hình!

Lửa chinh chiến tàn anh phiêu bạt
 Lìa nơi chốn cũ cùng trường xưa
 Xứ người anh vẫn ôm kỷ niệm
 Nhớ người thương nhớ mấy cho vừa!

Ngọc Trân

Vẫn Theo Mãi

Tình đã phai mà sao lòng vẫn nhớ?
 Nhiều đêm buồn trong khắc khoải đơn côi.
 Ta đã xa và đã mất nhau rồi
 Nhưng nỗi nhớ trong anh còn nguyên vẹn.

Kể từ khi hai phương trời cách biệt,
 Anh làm sao quên được chuyện ngày xưa,
 Nhớ sân trường cùng với những ước mơ
 Mong hai đứa được bên nhau mãi mãi.

Bao thu qua ta càng xa nhau mãi!
 Cho lòng anh mang nặng nỗi sầu vương.
 Hình bóng quê hương hình bóng người thương
 Vẫn theo mãi tận cuối đời còn lại!

Vẫn nhớ mãi nụ hôn đầu vụng dại.
 Vòng tay ôm mình chẳng muốn rời xa,
 Thời gian trôi nhưng không thể xóa nhòa,
 Người yêu hồi phương nào người có nhớ?

Ngọc Trân

Vân Thơ Cho Em!

Mây hôm nay anh cuồng điên vì nhớ,
 Người yêu ơi em có biết cho chăng?
 Nghĩ đến em đang say giấc mộng vàng,
 Anh chỉ muốn ghì em cho thật chặt.

Bao năm rồi tình mình như bắt tận,
 Đến với nhau qua những khúc tình thơ,
 Rồi yêu nhau giây phút thật tình cờ,
 Nụ hôn đã trao nhau nồng hơi ấm.

Nhiều năm trời tình mình luôn say đắm,
 Những hẹn hò hai đứa được bên nhau,
 Thời gian qua sẽ mãi không phai màu,
 Anh nhớ mãi và sẽ luôn nhớ mãi.

Sáng hôm nay nhìn mùa Thu trở lại,
 Bao Thu rồi ta vẫn mãi bên nhau
 Vẫn từng ngày nghe giọng nói ngọt ngào,
 Dây thương nhớ và ân cần thăm hỏi.

Bây giờ đây vẫn thơ anh viết vội,
 Gửi về em với tất cả thương yêu,
 Dù bây giờ cho mãi đến mai sau,
 Tuy không được gần nhau nhưng mãi có.

Ngọc Trân

Vân Thơ Cho Người!

Vân vương trong nỗi nhớ,
 Bâng khuâng trong nỗi buồn.
 Làm sao mà quên được?
 Những ngày tháng yêu thương.

Gặp nhau đã nửa đời,
 Yêu nhau mãi khôn nguôi.
 Tình mình sao ngang trái,
 Làm sao mà quên người.

Đêm về trong giấc mộng,
 Ta thấy mình có đôi,
 Tỉnh giấc hồn vương vấn.
 Cho lòng thấy chơi vơi.

Người ơi ta vẫn nhớ,
 Những tháng ngày bên nhau,
 Kỷ niệm xưa còn mãi.
 xao xuyến nụ hôn đầu.

Gởi về người yêu dấu,
 Những vần thơ dấu yêu.
 Dù ta không tròn mộng,
 Vẫn yêu em thật nhiều!

Ngọc Trân

Vẫn Trọn Đời Thương Nhớ

Anh sẽ gửi
 Nụ hôn theo làn gió,
 Vuốt tóc em
 Sợi nắng nhẹ ngang vai.
 Ta xa nhau
 Đã bao tháng cùng ngày
 Yêu em lắm
 mà sao không với tới.

Ngày anh đi
 Nụ hôn sao quá vội,
 Đến bây giờ
 nhớ mãi làm sao quên,
 Nên từng đêm
 ôm gối mộng cô miên,
 Anh vô vọng
 tìm em nào đâu thấy!

Thời gian ơi
 Ta đâu còn trẻ mãi!
 Lời thề xưa
 nhớ mãi đến bây giờ.
 Thương về em
 Anh gửi mấy vần thơ,
 Dù ngăn cách
 Vẫn trọn đời thương nhớ!

Ngọc Trân

Vẫn Trong Ta Mãi

Ta đã xa và người mãi xa!
 Nụ hôn xưa chắc cũng nhạt nhòa,
 Người xa nhưng vẫn trong ta mãi,
 Một thuở yêu người vẫn thiết tha.

Ta đã xa và người mãi xa!
 Trong ta tình vẫn mãi đậm đà,
 Những ngày tháng cũ đầy kỷ niệm,
 Mà sao mình đã vội lìa xa.

Ta đã xa và người mãi xa!
 Vàng trắng thương nhớ chỉ mình ta!
 Nơi đây đã mấy mùa lá rụng
 Mấy mùa tuyết phủ ngập hồn ta!

Người trách ta sao đã vội quên,
 Bến xưa còn nhớ bóng con thuyền,
 Người sao hiểu được trong ta mãi,
 Chuyện cũ trong lòng vẫn ỷ nguyên.

Ngọc Trân

Vấn Vương

Đã bao nhiêu ngày không gặp nhau?
 Một ngày xa cách ba thu sâu!
 Người ở nơi nào người có biết?
 Trời buồn trời cũng đổ mưa ngâu!

Đã bao lâu rồi ta cách xa!
 Người ơi người có biết chăng là?
 Vòng tay ấm áp còn đâu nữa?
 Nụ hôn đầu chắc cũng phai pha?

Thôi nhé người ơi đã muộn rồi,
 Âm thầm thương nhớ một mình thôi!
 Từng đêm hiu hắt sâu vây kín!
 Mơ bóng hình ai tận cuối trời.

Ta như lòng thôi không nhớ thương,
 Hãy xem như giấc mộng bình thường,
 Nhưng nhiều đêm thức trong nỗi nhớ,
 Vẫn thấy tơ lòng mãi vấn vương.

Ngọc Trân 19.....

Vào Thu.

Mấy hôm nay vào Thu trời trở lạnh,
 Ngoài sân buồn từng chiếc lá vàng bay,
 Nhớ thương ai lòng cứ vẫn vương hoài,
 Cho nhưng nhớ đêm về ôm gối mộng.

Người biết không ta yêu người say đắm,
 Dù biết rằng mình sẽ chẳng có nhau.
 Dù biết rằng rồi sẽ vẫn vương sầu,
 Nhưng trống vắng làm lòng thêm nhung nhớ.

Hôm nay buồn trời vào Thu lại nhớ,
 Dệt vần thơ gửi đến người mình yêu.
 Ngày cuối tuần lòng chợt thấy quạnh hiu,
 Thương nhớ lắm người ơi! Người có biết?

Ta vẫn yêu vẫn yêu người tha thiết,
 Người biết không, người hỏi, người biết không?
 Nhìn Thu về cánh lá rụng ngoài song,
 Lòng lại nhớ những mùa Thu ngày trước.

Dưới lá vàng ta cùng nhau sánh bước,
 Dệt mộng đầu trong lứa tuổi hoa niên.
 Rồi Thu sau ta cất bước đường trình
 Vui sương gió không quên lời ước hẹn.

Bây giờ đây nhìn mùa Thu lại đến ,
 Mấy Thu rồi ta nhớ mãi người ơi!
 Người nơi nào hay chốn cũ xa xôi?
 Có còn nhớ những mùa Thu năm cũ?

Ngọc Trân

Viếng mộ tử sĩ

Một ngày mưa gió trong nghĩa trang!
 Anh em chiến hữu đến thấp nhang,
 Hoa trái dâng lên cùng tưởng niệm.
 Vong linh tử sĩ những hồn hoang!

Em thấp hộ tôi một nén nhang,
 Trong nghĩa trang giờ đã hoang tàn!
 Bao năm lạnh lẽo không nhang khói!
 Mộ bia tan vỡ với thời gian!

Nhìn những mộ phần quá hoang sơ!
 Từ khi tàn cuộc chiến đến giờ,
 Không người chăm sóc thành hoang phế!
 Lòng tôi đau xót mấy cho vừa!

Xin cảm ơn người đã nhiệt tình,
 Đi xây đắp mộ các chiến binh,
 Hồn thiêng sông núi xin chứng giám.
 Chết vì non nước được hiển vinh.

Ngọc Trân

Vĩnh Biệt Tình Em

Mây trên đỉnh núi xây thành,
 Tình ta xa vắng mong manh tờ trời,
 Xưa em nhặt lá vàng rơi.
 Gởi mây theo gió cuối trời nhớ thương!

Xiêm y còn đọng mùi hương,
 Hương xưa còn đó vẫn vương bóng nàng.
 Bên thềm hoa cũng ngỡ ngàng!
 Yêu anh em bước nhẹ nhàng vào tim.

Cỏ cây dẫm giọt sương đêm,
 Hương xưa vương vẫn bên thềm xót xa.
 Bóng hình ai vẫn thiết tha,
 Chỉ còn lại ánh trăng tà buồn tênh!

Phím đàn dạo ngón tay tiên,
 Nhật khoan một khúc sầu nghiêng thắm hồn.
 Sông thương chia nhánh hai nguồn.
 Rừng xưa đã khép mây buồn trôi mau.

Người ơi ! Nếu có xa nhau,
 Nhớ nhau xin giữ cho nhau mảnh tình.

Ngọc Trân

Vợ Lĩnh Sau Ngày Quốc Hận

*Nữ sinh Trưng Vương Saigon thuở trước,
Đã không còn khung cửa sổ mùa thu!
Em Gia Long dưới chế độ ngục tù!
Đời vất vả làm tàn phai nhan sắc!*

*Các em sống giữa chợ đời hỗn loạn,
Gánh hàng xôi đi rao bán hàng ngày,
Xót xa nhìn em chẳng có tương lai!
Đa sạm nắng nuôi chồng đang tù tội!*

*Em nhìn anh rồi quay đi rất vội,
Anh vội vàng chạy đến nắm bàn tay,
Nước mắt lăn trên gò má héo gầy!
Em khẽ nói : " Anh về em mừng lắm.*

*Còn chồng em anh có thường hay gặp?
Có tù chung hay khác chỗ khác nơi?"
Nghe em hỏi anh không dám trả lời,
Cho em biết chồng của em đã mất!*

anh còn nhớ ngày chồng em bị bắt,
Cùng anh em vượt trại giữa rừng sâu,
Chúng mang ra bắn chết giữa đêm thâu!
Rồi ra lệnh bọn anh đem chôn xác!

Trong rừng hoang bọn anh đào huyết lạnh!
Những thi hài không mảnh ván bọc thân!
Không mộ bia thương các bạn vô ngần,
Đận một lũ cộng quân sao tàn ác!

Từ già em mà lòng anh tan nát!
Thân gái nhọc nhằn biết sẽ về đâu?
Trưng Vương ơi áo trắng đã phai màu!
Gia Long hồi Phục quốc tàn sân trường cũ!

Ngọc Trân

Xa Nhau!

*Đã bao nhiêu ngày không gặp nhau?
Một ngày xa cách ba thu sâu!
Người ở nơi nào người có biết?
Trời buồn trời cũng đổ mưa ngâu!*

*Đã bao lâu rồi ta cách xa?
Người ơi người có biết chăng là
Vòng tay ấm áp còn đâu nữa,
Nụ hôn xưa chắc cũng nhạt nhòa?*

*Ta đã nhủ lòng thôi nhớ thương,
Hãy xem như giấc mộng bình thường,
Nhiều đêm thức trọn trong nỗi nhớ,
Vẫn thấy tơ lòng mãi vẫn vương.*

Ngọc Trân 19.....

Xa Vắng!

Hơn nửa đời rồi xa vắng nhau,
Nửa vòng trái đất vẫn vương sầu.
Người vui bên ấy nào hay biết?
Có một người thức trắng đêm thâu.

Hơn nửa đời rồi xa vắng nhau,
Mà sao cứ ngỡ như hôm nào.
Xứ người sao vẫn còn phiêu bạt,
Lòng chợt buồn dâng như sóng trào!

Hơn nửa đời rồi người liết không?
Quanh ta chỉ thấy tuyết lạnh lùng!
Mong lắm người ơi ngày gặp lại,
Cho lòng sưởi ấm giữa mùa đông.

Hơn nửa đời sao chẳng thấy tin,
Ngóng trông mà vẫn thấy im lìm!
Trách ai quên mất lời hẹn cũ,
Tìm nhau giờ biết ở đâu tìm?

Ngọc Trân

Xin Cám Ơn Người Còn Nhớ Các Anh

*Tôi viết lên đây đôi lời cảm tạ ,
 Những tấm lòng nhớ lính chiến phé linh !
 Bao năm qua họ vẫn sống điều linh
 Kiếp tàn phé lất lây nơi quê mẹ!*

*Các anh ngày xưa những người trai trẻ,
 Kếp bút nghiên theo tiếng gọi núi sông,
 Giữ quê hương nguy khó vẫn bền lòng.
 Trong chiến đấu không xá gì gian khổ.*

*Vững tay súng quyết ngăn loài quỷ dữ.
 Nơi tuyến đầu trước làn đạn mũi tên,
 Đã không may anh bỏ lại chiến trường!
 Phần thân thể dâng lên cho tổ quốc.*

*Bây giờ đây trước nỗi hờn mất nước!
 Bị giặc thù trù dập trả hận xưa!
 Sống cơ hàn không mái ấm che mưa.
 Phải vất vả kiếm cơm từng ngày tháng!*

Số phận anh tưởng chừng đời quên lãng,
Nhưng giờ đâu đã có những tấm lòng,
Nhớ ơn anh họ có ước mộng chung.
Cùng quyên góp giúp anh trong khốn khó.

Món quà đến tay anh tuy rất nhỏ,
Nhưng tấm lòng họ vẫn nhớ ơn anh.
Những người trai đã mất cả tuổi xanh,
Tuy tàn phế nhưng lòng đầy nghị lực.

Tôi viết lên đây lời thơ chân thật,
Xin cảm ơn người còn nhớ các anh.
Lại mỹ Hà cùng với chị Hạnh Nhơn,
Các chiến hữu không bỏ rơi đồng đội.

Ngọc Trân

Xin Hãy Giữ Lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ

Hôm nay thấy cờ vàng bay phất phới,
Nơi xé người mà cứ ngỡ quê tôi,
Tôi và anh lưu lạc cuối phương trời,
Nơi đất khách gia tài còn đâu nữa.

Chỉ còn lại cờ vàng ba sọc đỏ,
Như những giòng máu đỏ chứa trong tim,
Tuổi trẻ chúng ta giờ liết đâu tìm,
Gia tài đó xin trao cho lớp trẻ.

Ngày nào đó trên quê hương đất mẹ,
Con cháu mình sẽ dựng lại cờ xưa,
Khi nước mình sạch bóng bọn cộng nô,
Cờ thân ái sẽ thay màu cờ máu.

Hãy cùng nhau chúng ta khuyên con cháu,
Gia tài ta là tổ quốc thân yêu,
Là cờ vàng ba sọc đỏ luân lưu,
Mong thế hệ đàn em mình tiếp nối,

Việt Nam Cộng hòa chữ vàng chói lọi,
Sẽ sáng ngời trên đất nước thân yêu.

Ngọc Trân

Xin Hẹn

Sao vẫn nhớ vẫn thương,
 Dù biết duyên không tới!
 Tình ngồn ngang trăm mối?
 Nên lòng mãi vẫn vương?

Biết rằng không thể chung đường!
 Mà sao cứ mãi nhớ thương thế này,
 Lòng này biết tỏ cùng ai ??
 Tình ơi sao lại vương hoài nỗi đau!

Ngậm ngùi khi ta nhìn nhau,
 Người ơi ta đã vương vào tình si!
 Mai người cất bước ra đi,
 Ngày vui khép lại buồn tê tái buồn!

Người đi hạnh phúc vương tròn,
 Ta về ôn lại ngày còn có nhau,
 Hãy xem như giấc chiêm bao,
 Kiếp này xin hẹn kiếp sau với người !

Ngọc Trân

Xin Thứ Lỗi

Mình xa nhau đã lâu em nhỉ?
 Vẫn trong anh hình bóng buổi ban đầu,
 Lời hẹn hò ta đã vội trao nhau,
 Bao năm tháng vẫn không sao quên được!

Đôi chúng mình không được như mơ ước
 Ngày chia tay là xa cách nhau rồi.
 Đến bây giờ hai đứa vẫn hai nơi,
 Lòng thổn thức ngắm thu về hiu hắt!

Mùa đông đến lòng càng thêm quặn thắt!
 Nhìn tuyết rơi chợt thấy bóng hình ai,
 Rồi nhớ thương theo giấc mộng đêm dài
 Em nào biết anh yêu em tha thiết.

Người yêu ơi hai phương trời cách liệt,
 Biết làm sao nói hết nỗi lòng anh,
 Quá nửa đời mà tình vẫn còn xanh,
 Xin thứ lỗi cho anh người yêu nhé!

Ngọc Trân

Xứ Vạn Hồ

*Xứ Vạn hồ tôi đủ bốn mùa,
Mùa xuân tươi mát cảnh nên thơ,
Vàng trắng soi bóng trong đêm mộng,
Cành liễu mong manh phủ mặt hồ.*

*Mùa hè kéo tàu đi câu cá,
Vạn hồ hương sắc cả ngàn hoa,
Còn ai vui thú hơn ta nữa,
Một chiếc cần câu rượu cùng trà.*

*Rượu ấm tràn môi mở chuyện cũ,
Nhật lá đề thơ vịnh cảnh thu,
Ngoài sân hoa cúc xôn xao đón,
Thu về lại chợt nhớ thu xưa.*

*Đông đến ngồi nhìn hoa tuyết rơi,
Tuyết rơi đẹp lắm mùa đông ơi,
Tối đến quây quần bên lò sưởi,
Bốn mùa đẹp lắm Vạn hồ ơi.*

Ngọc Trân

